

Faragó Ferenc

Tanyai szilánkok

II.

Talán már törvényszerű, hogy a pápák tévednek a legtöbbször?

A demokrácia a gazdagok által létrehozott és fenntartott hatalmi forma.

A politika lehet *jó* vagy *rossz*, de *igazságos* sohasem.

Vergődés. Igazi létünk az *éghez* kapcsol bennünket, de nem tudunk elszakadni a *földtől*.

Ne állj útjába mások meggyőződéseinek, hogy a Tiednek se álljon útjába senki!

Álom az, amikor a lehetetlen lehetséges és a lehetséges lehetetlen.

A történelem a kereszténységet úgy törölte el, hogy a zászlajára tűzte.

Az az igazi hír, ami meg sem jelenik a médiában.

Csak egyetlen hiteles hatalom létezik: a hatalom nélküliek hatalma.

Nappal a sötétség, éjszaka a világosság a titokzatos.

Eszmék. Ami felszabadítani látszik, az nyomorba dönt. – Ami rabságnak látszik, az megszabadít.

A „bepörgés” mindig sokkal gyorsabb, mint a „kipörgés”.

Álomfejtés. Álmaink igazi mivoltát csak mi magunk érthetjük meg, senki más.

Az a jó politikus, akinek ugyanarról a dolgról nemcsak egy, hanem kettő, három, esetleg több véleménye is van.

Optikai filozófiai kérdés. Látható-e a sötétség?

Rossz iskola az, amelyben semmit sem szabad a gyerekeknek, ennél csak az a rosszabb, amelyben mindent szabad.

Minden *haladás* változás, de nem minden *változás* haladás.

A globalizálódott liberalizmus a gazemberek végső mentsvára...

A gyermekek nem jól reagálnak sem a *nádpálcára*, sem a *cukorkára*.

Világ *képének* nincs végleges *kerete*.

A *múlhatatlanság* csak a *múlandóban* ismerhető fel.

Gyakran azért nem kapunk helyes *válaszokat*, mert már a *kérdések* föltevését elhibázzuk.

Minden embernek taníthatok valamit – ennyiben *tanítója* vagyok. Minden embertől tanulhatok valamit – ennyiben *tanítványa* vagyok.

Posztmodern attitűd. Sokkal inkább vagyunk *közömbösek*, mint *állítók* vagy *tagadók*.

Definíció. Sátán az, aki megölte önmagában az Istent...

Különbség. Nem a vallásos embereknek kellene politizálni, hanem a politikusoknak kellene vallásosnak lennie.

Az erőszak a hitványság legbiztosabb jele.

A javak birtoklása olyan szenvedélyt szül, amely arra sarkal, hogy még többet birtokolhassunk.

A vallásoknak is – mint mindennek – vannak árnyoldalai, azonban az rajtunk fordul, hogy melyik oldalon állunk.

A szenvedés *valóságos* – a boldogság *illúzió*.

Minél egyszerűbb az életünk, annál elégedettebbnek érezzük magunkat. – Minél bonyolultabb az életünk, annál elégedetlenebbnek érezzük magunkat.

A vallás túl komoly dolog ahhoz, hogy papokra lehessen bízni...

Amikor valamibe elmélyülünk, magasba emelkedhetünk.

Közösség ide – közösség oda, Jézus a legmagányosabb lény a világon.

Minden pillanat a *keletkezés*, ugyanakkor az *elmúlás* pillanata is.

Földi vágy: *kapni*. – Égi vágy: *adni*.

A világban nincs középpont, azaz minden a középpontban van.

Mindig a *másik* boldogságáért kell küzdenünk – hogy ily módon a *magunk* boldogságát megkaphassuk.

Arányok. Minden vallás 1% „külsőség”, 99% „belsőség”. Ma ez mindenütt pont fordítva van.

Van, amiben a *türelem* az erény – van, amiben a *türelmetlenség*.

A szabadság olyan fokát kellene életünk során elérni, amely teljes mértékben összefér mások szabadságával.

Ha nem alkalmazunk semmiféle *rendszert*, akkor annak *rend* lesz az eredménye!

Aktuálpolitika. Régen, ha szegény volt az *ország*, szegény volt a *király* is. Ma ennek éppen a fordítottja van...

Az *ész* mindig hajlamos az irracionálisra.

Az igazság nyílt: *transzparens* egzisztencia; a hazugság zárt: *clausus* egzisztencia.

Az igazság sohasem történés kérdése, az igazság, úgymond sohasem történik meg, az igazság „csak úgy” – *létezik*. Ami megtörténik, az a hazugság, mert a hazugság – *nem létezik*.

Tulajdonképpen *világ* nincs is, csak *világ-nézet*.

A *megismerés* és a *megértés* soha nem fedik le egymást. A megismerés, mint megismerés mindig több mint a megértés. A megértés, mint megértés mindig több mint a megismerés.

Holisztika. Aki nem érti a *részleteket*, még nagyon jól értheti az *egészet*.

Az irracionális világ racionális magyarázata mindig ateizmusba, materializmusba, pragmatizmusba, agnoszticizmusba és végül nihilizmusba torkollik.

Az emberiség egyik legszörnyűbb feltételes reflexe, hogy az igazságot hazugsággal védje meg.

A politika lényege a reménykeltés és a remény elveszejtése.

Metanoia, avagy térbeli orientációs zavar: Háttal állunk Istennek, ezért kell megfordulnunk.

A legvégső Valóság nem a térben és az időben érzékelhető valóság, hanem önmagamban, a végtelenben, örökkévalóban rejtőző mindenség.

Az ateista tulajdonképpen önmagát nem tiszteli, odáig menően, hogy önmaga létét kérdőjelezi meg.

Isten sem nem alanya, sem nem tárgya a világnak, hanem a kettő teljes azonossága, egysége.

Úgy tűnik, senki sem kérdezi meg, hogy megakarunk-e *születni*, senki sem kérdezi meg, hogy megakarunk-e *halni*. Így tehát azt sem kérdezi meg senki, hogy akarunk-e egyáltalán *élni*.

A művészi alkotás sajátossága, hogy egyszeri és megismételhetetlen. A tudományos alkotás sajátossága pont az, hogy megismételhető.

Legtöbbször csak a *kezdet* és a *vég*, ami érdekes, ami közte van, azt jól tudjuk.

Az emberi léleknek a halhatatlanságba vetett hite a világ legtermészetesebb dolga.

Mindig a halál gondolata okozza a legnagyobb szenvedést, s nem maga a halál, mert az, az élet legtermészetesebb és legelválaszthatatlanabb velejárója.

Az Isten-fogalmunkkal gyakran az a baj, hogy a végtelent, a láthatatlant valami véges, látható lényre igyekszünk összezsugorítani.

Amikor a tudatot kifelé irányítjuk, megjelenik benne a *nyüzsgés*. Amikor a tudatot befelé irányítjuk, megjelenik benne a *csend*.

Kampányidőszak. Most légy csak igazán *pártatlan!!!*

Az az érzés, hogy: „... most aztán nekem van igazam!” – az erőszak első formája.

Mindig el kell fogadni azt, ami van és mindig meg kell valósítani azt, aminek lennie kell.

A történelmi kereszténység, a történelem minden pillanatában, valami érthetetlen ok miatt, meg akarta védeni a Fiút az Atyától.

Az emberi életnek csak akkor lehet értelme, célja és feladata, ha túlmutat önmagán.

Ha önmagunkat elfelejtjük – ráeszmélünk önmagunkra.

Végtelenül irreálisnak kellene lennie annak, aki a realitást a maga realitásában kívánná megismerni.

Az igazság föl nem osztható, így a részigazságok összege nem adja meg az igazságot magát. (Különös tekintettel arra, hogy a részigazság, mint olyan érvénytelen fogalom.)

Minden *megnyilatkozás* egyben *elzárkózás* is.

A művészetben a vakok látnak, a bénák járnak...

A politikának kellene vallássá emelkednie, de a vallás süllyedt politikává.

A kérdés az, hogy a valóság rendelkezik-e értelmes struktúrákkal, vagy csupán az emberi értelem helyezi azokat bele? Vagy más szóval élve: az „érthetőség” a dolgokban van, vagy csak a tudatunk adja azt neki?

Vannak olyan gondolatok, amelyeknek nincs logikus következménye.

Istentagadás. Tagadni csak azt lehet, amit állítani is tudunk.

Az igazság csak a felismerése által lehet igazság számunkra.

Minden bűn megbocsátható, de *egy sem* hallgatható el!

Még az is, ami el van zárva a megértésünk elől, mi magunk tapasztalhatjuk meg, mint végső határt.

Életünk során már előfeltételezhetjük a látható és a láthatatlan világ összefüggéseit.

Misztika. Még arra is lehetőségünk van, hogy érzékszerveinkkel, értelmünkkel elvezetődhessünk az istenihez.

Az emberi élet több-mint-élet – ennyiben isteni.

Átérezhetjük, hogy mélységes szakadék választ el minket pont a *legközevetlenebbtől*.

Kommunikáció. Tapintatlanság kimondani azt, amit nem gondolunk. Tapintatlanság nem kimondani azt, amit gondolunk.

A retorika csak a beszéd művészetét tanítja, annak igazságtartalmának fontosságát nem.

Önmagunkat távolabbról szemlélni, már majdnem olyan, ahogyan mások látnak minket.

Sors az, amikor a *szükségyszerűség* és a *véletlenszerűség* teljesen egybeesik.

A mindenség felismerhető az egyediségben – az egyediség felismerhető a mindenségben.

Ugyanaz az isteni kisugárzás ér mindnyájunkat, mégis más és más tartalmakat ragadunk meg.

A tudomány nem lehet a hit akadályja. – A hit nem lehet a tudomány akadályja.

Pártfolyóirat. A lebutult apparátus mondja meg, hogy mit kell írni.

Bulvárfolyóirat. A lebutított olvasó mondja meg, hogy mit kell írni.

Számizdat. Senki sem mondja meg, hogy mit kell írni, mégis mindenki tudja, mit kell olvasni.

Az élet egy olyan feladat, amelyet egyedül képtelenek vagyunk elvégezni.

Van úgy, hogy amit sokszor mondanak, abban kételkedni kezdünk.

Geometriai kompromisszum. A párhuzamosok egy része *találkozik* a végtelenben – a párhuzamosok más része *nem találkozik* a végtelenben.

Ami a hazugságból *ered*, az a hazugságba is *torkollik*.

Ha sokan is mondják ugyanazt, abban még nincs semmi igazságra utaló jel.

Valójában minden, mindig *van*. De csak a részletek *nyilvánulnak* meg, időnként.

Az ember mindig azt szeretné, hogy a *valóság* mindig különbözzön attól, mint ami *van*.

Ha a miatt aggódunk, hogy meg kell halnunk: Isten dolgába avatkozunk.

Csak azt gondolhatjuk el, hogy önmagunknak mi lenne a legjobb, hogy másoknak mi, azt nem.

A létezés önmagától is tökéletesen *működik*, ha beavatkozunk, esetleg *elromolhat*.

Materializmus. Az anyaggal kapcsolatos hiedelmeink annyira az anyaghoz tapadtak, hogy anyag lett belőlük.

Jól lát az, aki a vallásokban különbséget csak a külsőségekben (*exotéria*) látja. – A belsők (*ezotéria*) azonosak.

A határtalan határos a lehetetlenséggel...

Födémcsere. A pokol *mennyezete* a mennyország *talapzata*?

Egy ember sorsában mindig több ember sorsa van...

Ördögi kör: A magunk-szerezte gondokat mindig csak másvalaki veheti el.

Isteni kör: A magunk-szerezte örömeiket mindig csak másvalakivel oszthatjuk meg.

Jézus nem az *igazságért* halt meg, hanem az *igazságtalanság* áldozata lett. (Mert az igazságért nem is lehet meghalni, ez csak a forradalmárok, szabadságharcosok képzeletében létezik.)

A művészi gondolkodásmód valójában nem annyira *felfedezés*, mint inkább *újraismerés*, *rátalálás*, *újraemlékezés* (anamnézis), mintegy visszatérése a léleknek egy ősi állapotába, melyből „kiszületik” a mű.

Az igazság csak a felismerése által lehet igazság számunkra.

Bűn az, ha hazudunk, de a legnagyobb erkölcsi fertő az, ha tudjuk, hogy hazudunk, és mégis hazudunk.

A legélesebben mindig az bírálja a másikat, akinek nincs önkritikája. Mint ahogy uralkodni is az akar a legjobban, akinek nincs önuralma.

Semmit nem kell *megszerezni* – ám, ami van, azt el kell *fogadni!*

Nem a kereszténység igaznak tartása jelenti a kereszténység igazságát, hanem annak élése. Több igazsága van annak, aki még csak hírből sem ismeri a kereszténységet, ám aszerint él.

Fontos az igazság *megismerése*, de még fontosabb annak *élése*.

Valóban, a *jövő* csak képzelet – de a *múlt* is...

...csak a *jelen* az egyetlen realitás.

Egy független világnézetben, még maguk a függetlenek sem hisznek.

Mindenfajta definiálás azzal a veszéllyel jár, hogy a természetet saját elgondolásaink korlátai közé szorítva írjuk körül. Valójában a korlátainkat kellene oly módon kitágítanunk, hogy a természet minden kényszer nélkül közéférhessen.

Nagyság és *esendőség*, ezek az ember legfőbb tulajdonságai.

Pártpolitika. A szegénységről való gondolkodásból a *baloldal* számúzi Jézust, a *jobboldal* névleg hivatkozik ugyan Rá, de eközben az urak helyzetét restaurálja.

A *jó* mindig elnyeri a méltó üldöztetését, s a *rossz* mindig befogadásra talál.

Az *igazság* megismerése átvilágítja *tévedéseinket* és leleplezi *bazugságainkat*.

A politikai retorika úgy játszik a szavakkal, hogy pillanatok alatt ki tudja mutatni az igazról, hogy hamis – a hamisról, hogy igaz; a jóról, hogy rossz – a rosszról, hogy jó; a feketéről, hogy fehér – a fehérről, hogy fekete...

A teológiának egyetlen célkitűzésének kellene lennie, nevezetesen: *Istenné* magasztosítani az *Embert*.

Nincs szebb remény, mint az oly *távolí* Isten *közelében* lenni.

Hűtlen kezelés: a szavakkal, nyereségvágyból elkövetetett, visszaélés.

Gyakran a *megtérés* tévelygésnek, a *tévelygés* megtérésnek látszik.

Teológiai kérdés: Lehet-e *szentnek* és *embernek* lenni egyszerre???

Könyvtárszabályzat. A hatalom könyvespolcán csak a hatalmat dicsőítő könyvek állhatnak.

A teológia embereinek meg kell szabadulniuk a jelenlegi teológiától.

Anyagiak. Annak kell örülnünk, amink nincs – és azért kell búsulnunk, amink van.

A legtöbb időt gondolatainkkal töltjük – mégis a gondolatainkra van a legkevesebb időnk.

Úszólecke. Az élet olyan vízben való úzás, amelyben azt hisszük, hogy leér a lábunk, pedig nem...

A csoda elmélete, gyakorlata: Nem mindennapi dolgok történnek velünk mindennap.

Jézus csodája abban állt, hogy a szeretetet egy pillanatra sem függesztette fel.

A vallások legnagyobb belső ellenségei soha nem az eretnokségek, hanem a közömbös dogmatizmusok.

A létezés legnagyobb ereje az „*én*” és az „*isten*” törésvonala mentén rejtezik.

A monoteista vallások alapvető tévedése az, hogy roppant távolságot tételeznek fel *isten* és *ember* közt. Holott valójában itt távolságról szó sincs!

Gerontológia. Az életkor előrehaladtával egyre több rés vehető észre, amelyeken át a felsőbbrendűbe lehet látni.

Talán az a baj, hogy ami összefűzi az embereket, az a *harc a létért* és nem a *szeretet*. Nem vesszük észre, hogy az előző a lét *megszűnését*, az utóbbi a lét *megmaradását* eredményezi.

Sok ember – végső kétségbeesésében – kereszténynek tettei magát.

Csak az *egyén* szabad, a *tömeg* sosem, a *közösség* átmenet e kettő között.

A teológia abban a pillanatban született meg, amikor az ember rájött, hogy más istenek is vannak, mint a sajátja.

Nincs természetesebb, mint a természetfölötti.

Ha akarjuk, ha nem; ha tetszik, ha nem: temetéseken mindig az a gondolat a legerősebb, hogy: „*lám megint ő halt meg, én pedig élek!*”

A fizikai világ sohasem választható le a metafizikairól. A metafizikai világ sohasem választható le a fizikairól. Sosincs Kettő, csak Egy...

Háromfajta transzcendens hit létezik: a *halhatatlanság* (görög-római hagyomány); a *feltámadás* (judeo-keresztény hagyomány); és az *újratesztelés* (védikus-buddhikus hagyomány). A háromfajta hit egy és ugyanaz...

Vizualizáció. A látható nem látja a láthatatlant, a láthatatlan látja a láthatót.

Circulus vitiosus. Ami van, abból nem következik az, aminek lennie kellene; aminek lennie kellene, abból nem következik az, ami lesz; ami lett, abból nem következik semmi.

Az embert részesedett a *teremtésből*, nemcsak oly módon, hogy *teremtett* lett, hanem *teremtő* is.

A Fény is látszik, a Hang is hallik a sötétben.

Válasz mindig csak akkor érkezik, ha van *kérdés* elébe...

Isten szívéhez mindegyik nép egyforma közel áll, de nem mindegyik nép marad meg e közelségben.

Nagy muszáj a szabadság!!!

Amint egy lehetőség *bezárul* előttünk, rögvest *megnyílik* egy másik.

Transzcendencia. Van, amikor a célt nem is ismerjük, csak a hozzá vezető utat.

Páter Bulányi sorsa a karizmatikus próféta sorsa, annyiban, ami Vele történt, az azonos azzal, ami az Ő népével történt.

Az államhatalom nem más, mint a mindenkori hazugság igazolására megkonstruált gépezet.

A posztmodern ember nem tud lépést tartani önmagával, – ez az állandó rohanásból fakad.

Materialista ideológia mindig van, de materialista ember soha nincs.

Mindig előbb van az értelem (még ha primitív is az) a csak utána az értelmetlenség (még ha modern is az).

Modern pedagógia. Sok tanító célzat – kevés találat.

Van úgy, hogy az iskola buktatja meg a gyermeket – van úgy, hogy a gyermek buktatja meg az iskolát. (Ezt mindenütt reformpedagógiának nevezik.)

Iskolapszichológia. Azok a gyermekek utálják az iskolát, akiket az iskola is utál. Azok a gyermekek szeretik az iskolát, akiket az iskola is szeret.

Jóslás. Nem az a fontos, hogy tudjunk arról, *mi lesz*, hanem az, hogy *mi van*.

Néha egy-egy ember *szabadságához* más-más ember *rabságára* van szükség.

Mindig a *rossz* elkövetése mozgat a *jó* felé.

A kommunikációt csak a beszéd tudja eltorzítani.

Az anyagot még materialista módon le lehet írni, de ateista módon már nem.

A „*Mindentadó*” egyben „*Szent-el-nem-vevő*”.

Akusztika. Isten hangja abban a különös tartományban van, ami már nem hallható – de éppen még hallható.

Istenben felismerni az embert – emberben felismerni az istent!

A láthatón túl van a láthatatlan, a láthatatlanon túl van a látható.

Kriminológia. Az életnek nincsenek tárgyi bizonyítékai.

Mindig csak bizonyosságot akarunk a bizonytalanságról.

Az Istennel beszélni több, mint az Istenről beszélni.

Jézus egy szót sem írt le, ám ezt még senki sem kevesellte.

Sokkal inkább tévedni, mint taktikázni!

Minden az időfelettibe múlik el..

Vevés:... a sokat is kevesellni. – Adás:... a keveset is sokallni.

Bizonytalan az, aki önmagában biztos.

Az emberi sors olyan *előre meghatározott* történes, amelyben mindig *szabadon* választhatunk.

Az *igazság* megismerése átvilágítja *tévedéseinket* és leleplezi *hazugságainkat*.

Az ember önmagától esik a legtávolabb. Önmaga közelébe csak mások által juthat.

Éles különbség van aközött, amit cselekszünk, és ami történik velünk.

Predestináció. A tetteinket ugyan mi magunk tesszük, de a sorsunk fölött nem rendelkezünk.

A jelen állapot mindig az élők bünszövetkezése...

Minden kapcsolatban már eleve (apriori) benne van a kapcsolat hiánya.

A sors az a valami, ami egyszerre determinált és szabadon választható.

Amit más ellen teszek, az velem történik meg.

A legnagyobb hitetlenség mindent elhinni.

„Világ proletárjai egyesüljete!” – Lám a nagy csoda megtörtént a bankok és a multik sunyi egyesülése folytán.

Törvényszerű-e, hogy azok legyünk, akik vagyunk?

Születésünk pillanatában már rajtunk van életünk minden következménye.

Irodalomóra. Nem elég jól írni, jól is kell olvasni!

Még az a szerencsénk, hogy a jelenlegi magyar katonai arisztokrácia teljes mértékben alkalmatlan katonai feladatok ellátására.

Örökléstan. A kereszténység genetikailag rejti magában önmaga eretnekségét.

A tárgyaknak is megvan a maguk sorsa, de csak azokéinak, amelyeket az ember átszellemít.

A reinkarnáció (újratesztelés) legjobban egy-egy irodalmi mű újra meg újra olvasásához hasonlítható a legjobban.

A különböző *rendszerekben* lelhető fel a legnagyobb *rendetlenség*.

Individuális életpályára lenne szükségünk, *kisközösségi* mederben.

A valóság egyetlen szelete sem gyömöszölhető bele semelyik diszciplínába.

A szisztematikus gondolkodás az emberi gondolkodás beszűkülését fémjelzi.

A tőlünk független objektív realitás csupán a szubjektumunk adottsága.

A tudomány a nélkül magyarázza a világot, hogy megértené.

Ahogy a színész sem teljes mértékben azonosul szerepével, úgy mi sem azonosulhatunk saját sorsunkkal teljes mértékben; de eltérni a dramaturgiától és a rendezői elképzelésektől senkinek sem áll módjában.

A gyűlölet *pártoskodó* – a szeretet *pártatlan*.

A belső tapasztalataink *objektív realitását* még senkinek sem sikerült megnyugtató módon bizonyítani. Következésképpen, mindezidáig, csak *szubjektív realitásról* áll módunkban beszélni.

Még egy dolgot *tehetünk*, hogy a *tehető* legkevesebbet *tegyük*.

Önmagunkban rejlik minden létezés titka.

Minden probléma megoldása benne van magában a problémában. Azt a problémát, amelyik három nap alatt nem oldja meg önmagát, nyugodtan elfelejthetjük.

Istennel érkeztünk, Istennel távozzunk – ám a köztes létben is Istennel kell lennünk!

Csak egyre vágyunk: a vágyakozásra.

Csupán egy nemlétező van: a realitás.

A kor kérdéseire intellektuális válaszaink vannak, ám a kérdések egyike sem intellektuális alapú.

Egyháztörténet: hit és tagadás; imádság és káromlás; zarándoklás és hadjárat – azaz szeretet és gyűlölet.

A lényegi különbségek általában lényegtelenek.

Perspektíva. Az „ego” az a pont, ahonnan nézve valóság nem olyan, amilyen.

Már születésünk pillanatában elérjük a legmagasabbat, amit emberi lélek csak elérhet. Ezen pontot követően már csak hanyatlásról beszélhetünk.

A különbözőségek mindig *elmúlnak* – az egység mindig *marad*.

A test *egyedi* a lélek *egyetemes*.

Az ember *kiragadta* magát az isteni rendből, *megvetette* lábát az anyagban, majd *elsüllyedni* látszik ebben.

Téved az, aki azt hiszi, hogy csak Jézus korában voltak farizeusok. Ma a farizeizmus fénykorát éljük...

A csoda elmélete: Nem mindennapi dolgok történnek velünk mindennap.

Újsághír. „Kedvezőbb helyre kerültünk a korrupciós listán.” (Megérte a kenőpénzt!)

Törvényi változások. A Tízparancsolat ellen beadott módosító javaslatokat a parlament egyhangúan elfogadta...

Kétfajta radikalitás van: az „igen” és a „nem”.

Az utóbbi időben a média szerepe nemcsak a hazugság terjesztésében jelentős, hanem annak kifundálásában is felülmúlhatatlan.

Isten megélése *objektumként* nem lehetséges, csak *szubjektumként*.

Isteni mérték. Semmi sem *hiányzik* és semmi sem *felesleges*.

A szegénység *sors* és nem *szociális* kérdés.

Az az igazi író, aki hősei közt otthon érzi magát. Hisz’ ha hőseit nem is ő terem-
tette, de az otthont ő adta nekik örökül.

„*Lenni vagy nem lenni?*” – ez itt a válasz.

Isten nem személytelen, hanem személyen túli, így a legszemélyesebb.

A legvaskosabb dogmatika könyv sem tud semmit mondani Istenről, ha nincs mögötte élmény.

Isten létezése nem analóg a mi létezésünkkel, személye nem analóg a mi személyünkkel.

Teológiai paradoxon. Isten léte kétségbe vonható, ám kifejezhetetlen.

Több mint ötezer vallás van – szegény szétszaggatott Isten!

A *parancsolás* és az *engedelmesség* ugyanazon dolognak – a félelemnek – más és más oldalai.

Az Istenről való vélekedéseinkben a leggyakrabban és a legnagyobbak a félreértések.

Az igazságból mára már csak a „*mindenkinek a maga igazá*” maradt.

A születés *elkülönülést*, a halál *egyesülést* okoz.

Az Isten *báta* az Ördög eleje.

Az emberi gondolat nagysága abban áll, hogy egyszerre gondolhat kicsire – nagyra, jóra – rosszra, szépre – rútra, Istenre – Sátánra. Ebben a nagyságban nyilatkoznak meg az emberi gondolkodás korlátai is.

Kimondhatatlan gazdagok lehetünk, ha mindenünket elvesztjük.

Nagy baj, ha a tévedés törvényerőre emelkedik, de a legnagyobb baj az, ha a hazugsággal történik ugyanez.

Nehéz feladat szegénynek és jónak lenni egyszerre. Lehellen feladat gazdagnak és jónak lenni egyszerre.

A posztmodern ember csak töredéke önmagának, de kifelé önmaga többszörösét mutatja.

A világ dolgait bizonyos távolságból (distancia) kell szemlélni. Nem jó sem túl közel, sem túl távol állni.

Az ember le tudja győzni a realitást, a racionalitást, a fizikát – az irrealitást, az irracionálisitást, a metafizikát nem.

Oly sokan azt hiszik, akkor van mondanivalójuk, ha beszélnek.

Mérték. Ha valamiből nincs, akkor másvalamiből túl sok van; ha valamiből túl sok van, akkor másvalamiből nincs.

A természetfölötti természetes és nem természetellenes.

Jobb *semmit* sem mondani, mint *semmiségeket*.

A tér-idő nem valós dolog, hanem inkább az a mód, ahogyan a világot szemléljük.

Változatok egy témára. Ugyanarról a dologról mást *gondolunk*, mást *mondunk* róla, és másképpen *cselekszünk* vele kapcsolatban.

Van bennünk valami titokzatos, megismerhetetlen – az, ami tulajdonképpen önmagunk.

A vallás az a magatartás, amelyről azt gondoljuk, hogy istennek-tetsző (*dikaiosz*). Ám úgy belefeledkezünk a vallási tevékenységekbe (*obszervancia*), hogy az istennek-tetszésre már nem is emlékszünk.

Teológia. Istenen nincs mit *tudni*...

A vallások bebocsátást akarnak Isten mindenhatóságába, és a bebocsátás után azonnal a tulajdonláson fáradoznak.

A *véges* kérdez – a *végtelen* válaszol.

A szabadságért áldozatot kell hozni – sőt néha rabságot.

A fény nem *látható*, hanem *láttható*.

Isten nem egy a sok létező közül, hanem maga a létezés.

Mi tartja mégis össze a világot, mert hisz' az részeiben van.

Az *ész* manipulálható, a *lélek* sohasem.

A létezés nem tulajdon, így nem is birtokolható.

A zenében egyszerre tud jelen lenni a *giccs* és a *sznobéria*, többek közt a táncdal, a magyar nóta és a cigányzene formáiban.

Akár hazudunk, akár igazat mondunk, a szavaink valósággá válnak.

A lét *közepe* mindig Isten, s mi vagyunk benne a *periféria*.

Tudásalapú társadalom. Szeretjük azt tudni, amit más nem tud; nem szeretjük azt, amit más tud, és mi nem tudunk.

A legnagyobb Naplopó a Föld...

Egy civilizáció pusztulásának tíz legbiztosabb jele:

1. szabadosság;
2. korrupció;
3. bürokrácia;
4. promiszkuitás,
5. népességfogyás,
6. munkanélküliség;
7. hajléktalanság;
8. betegségek (=neurózis, pszichózis, addikció);
9. kultúrarombolás,
10. vagyoni polarizálódás (=nagyon sok nagyon szegény és nagyon kevés nagyon gazdag)

Az emberi élet végső értelme mindenképpen *nyereség* és *veszteség* nélküli, – mégis e kettő jégében telnek el éveink.

Nem kellene *felépíteniünk* több eszmét és akkor nincs is mit *lerombolni*.

Akusztika. A reggeli madárfüttytől még nagyobb a csönd.

Az ember rendszerező kedvét még a rend sem zavarja.

Minden eddigi vallások története az Isten előli megfutamodások története.

A szegénység és az egyszerűség belső örömmel, a gazdagság félelemmel jár.

A Paradicsom nem hely, nem tér, nem táj, hanem a legbensőbb béke – ami valóban elveszett.

Az időszerű dolgok mindig időszerűtlennek tűnnek. – Az időszerűtlen dolgok mindig időszerűnek tűnnek.

A politikai *párbeszéd*ek elsősorban *monológok*.

Önmagunkban nem *önmagunkat*, hanem a *másikat* kell keresnünk.

A jó *vallás*: művészet és tudomány; a jó művészet: tudomány és vallás; a jó tudomány: művészet és vallás.

Isten cáfolása, vagy bizonyítása a legnagyobb teológiai perverzitás.

Amit nem értünk, az a lényege a megértésünknek.

Nincs külön teremtő természet és/vagy teremtettség, hanem a természetben van a teremtettség és a teremtőség.

Vallás az, amikor Istent valamilyen kesztyűben próbáljuk megragadni, ám azt, minden bizonnal, pusztá kézzel kellene tennünk.

Nincs *állítás*, sem *tagadás*, mert minden pusztá *értelmezés*.

Az Isten haragja valójában olyan, mint egy ébresztőóra csöngése: kellemetlen, nem mond semmi értelmezhetőt, mégis tudjuk: *fel kell ébrednünk*.

Önazonosságunkra leggyakrabban a szenvedéseink és az örömeink hívják fel a figyelmünket. E kettő mindig együtt van, ezért nem helyes, ha az előző elkerülését és az utóbbi megszerzését szorgalmazzuk folyton.

A világ titkára soha nem fogunk *rájönni*, ám *felébredhetünk* egyszer.

Episztemológia. A legtöbb *fogás* sokkal inkább *melléfogás*, mint *felfogás*.

Az ember azért kapott szellemi szárnyakat, hogy önmaga fölé emelkedhessen.

Látunk is és hallunk is, mégis a leglényegesebbek nem látottak és nem hallottak maradnak.

Mi mindenben jutott már túl az ember! Mégis mindenben innen vagyunk.

A legfontosabb, hogy soha ne tévesszenek össze másokkal.

Ha úgy tudnánk bálványokat ledönteni, hogy helyettük újakat nem emelnénk, akkor talán jó úton járnánk.

Az idő haladtával az élet rostáján sok minden áthull, fölül csak maga az élet marad.

Az utat nem csináljuk, – mi csak megyünk rajta, vagy letérünk róla.

Olyan óriási különbség van a tegnapi és a mai énünk között, mintha nem is ugyanaz volna.

Lehet, hogy jobban félünk a *feltámadástól*, mint a *haláltól*?

A maga sorsát az Istentől kapja az ember, de önmagának kell azt megvalósítani.

Sokszor a dolgok legmélye szemetet rejt, de a kincs is ott van valahol.

Miután cselekedeteinket megcselekedtük, cserbenhagyjuk azokat.

Az ember úgy találkozik Istennel, hogy letagadja.

Nézőpont. A centrumból látszik a periféria összes pontja. A periféria összes pontjából látszik a centrum.

A tömeg a templomban is *tömeg*, az egyén a szemétdomb szélén is *egyén*.

A klerikális értelemben vett *szent* az ördöggel való cimborálást jelzi.

Csak a valami irányába való elköteleződésünkben lehetünk szabadok.

Életprogram: elviselni az elviselhetetlent, megszokni a megszokhatatlant, kimondani a kimondhatatlant, meglátni a megláthatatlant, megismerni a megismerhetetlent... és szeretni a szerethetetlent.

A metafizikai ott kezdődik, ahol a fizikai megszűnik.

Minden helyzet határhelyzet...

Azonosság tudatunkban különbözünk...

Jó és rossz különbözik ugyan egymástól, de egyik sincs meg a másik nélkül.

A legnagyobb ateistáink a vallásból érkeznek.

Grammatikai anti-egoizmus. Még beszélünk sem szabadna egyes szám első személyben.

Mindig úgy tűnik, hogy nincs más Út, csak amin megyünk.

Itt már nincs más lehetőség csak a kereszténység, – az újrakezdett kereszténység.

„*Ne kívánd a másét!*” – A magadét sem!

A realitásba bele lehet örülni – az idealitásba fel lehet oldódni.

Nincs diktátori ösztön szolgáló ösztön nélkül.

Elemi szükségletünk, hogy valakin uralkodjunk. – Elemi szükségletünk, hogy valakinek engedelmeskedjünk.

Az élet szenvedések és boldogságok sajátos lüktetése, amelyekről előre semmiféle ismeretünk sincs.

Ósegoizmus. Helyettem senki meg nem tehet semmit. – Másik helyett semmit meg nem tehetek.

Mindenkinek megvan a maga stációja, de nem mindenki kíván végigmenni rajta.

Nincs idő és tér, minden egyszerre és egyhelyütt van.

A művészetekben sem, a *siker* sem a *kudarccal* nem mértékadó.

Életfeladat. Állandóan változni és változtatni, úgy hogy minden megmaradjon változatlanul.

Még a Sátán is meg tud fordulni (metanoia) – de csak 360-fokban.

A színház a színházakból a közéletbe tevődött át.

A költészetnek minden szava logosz kell, hogy legyen.

Nemhogy gyökértelenség van, hanem talajtalanság.

Kimagasló tehetség kell ahhoz, hogy valaki a saját életét élje.

Jézus nem vallást alapít, nem teológiát és főleg nem dogmatikát, hanem az Atya akaratát akarta, s mint individuum ez a legnehezebb feladat. S még egy csöppnyi megingás is elfér itt: „... *Éli, Éli lama sabaktani!*” (Mt 27.46. Mk 15.34.)

Kedves Hívek! Ma az Egyház az ateista papok kezében van.

Még csak az alagút elején látjuk a fényt.

A legátfogóbb kritikával kell illetnünk a vallásokat, de ez korántsem jelenti azt, hogy vallás nélkül meglehetnénk akár egy pillanatig is.

A csönd nem más, mint ellentmondást nem tűrő hallgatás.

Nincs jogunk ítélkezni, még csak mérlegelni sem...

Csak az egyesített dolgokat lehet elválasztani. Csak az elválasztott dolgokat lehet egyesíteni. (Isten Országát sem keresnénk, ha egyszer már meg nem találtuk volna.)

Ami *ellen* küzdünk, pontosan *azért* küzdünk.

Nagyon jó, ha gyakran emlékszünk gyermekkorunkra, akár milyen volt is az, mert: „...*ilyeneké ugyanis a mennyek országa.*” (Mt 19.15.)

Csak az elrejtett dolgokat érdemes keresni, a nyilvánvalókat nem.

A történelem során nem történt fejlődés ember és Isten kapcsolata között. Egészen pontosan hanyatlásról kell mindenképpen beszélnünk.

A történelem tanulsága elsősorban az, hogy a korszellemmel mindig szemben kell állnunk.

Posztumusz. Van, aki csak a halála után születik meg...

Akkor *is* meg kell bocsátani, ha nem *is* kérnek bocsánatot!

Félreértés? Ha a normalitásról van szó, elsősorban magunkra gondolunk.

A tanulás egy olyan összetett folyamat, ahol el kell felejtetni egyet, s mást.

A szenvedést sokszor nem a *kétség* okozza, hanem a *bizonyosság*.

Az *örökkévalóság* és a *pillanat* nem az időben áll, hanem a fölött.

Mindig az *van*, ami *van*. A *miért* kérdés ugyan feltehető, ám megfelelő válasz soincs reá.

Neonyomor. Sokáig csak arról hallhattunk, hogy vannak *újgazdagok*, de már vannak *újszegények* is.

Minden vallás transzcendentális evidencia.

Vallás előtti korszakról nem beszélhetünk, mert ahol *már* ember van, és *még* ember van, ott a vallás is mindig *jelen* van.

Kampány: Nyílt napok a Politikai Órültek Házában...

Kampánycsend: Zárt osztály a Politikai Órültek Házában...

Az igazság sohasem *tény*, hanem *felismerés*.

A *transzcendencia* egyszerűen az, amikor az ember *túllép* önmagán.

Csak a lehetetlen feladatokban érdemes munkálkodni, a lehetséges már mások által megmunkált.

Politikus az, aki maga sem hiszi, amit beszél, maga sem gondolja komolyan, amit cselekszik. Amit meg igazából gondol, azt soha ki nem mondja.

A létezés mindentől független és mindennel kapcsolatban lévő.

Ateista az az ember, akit ha átölel az Isten, nagyon boldog lesz, de ezt mások előtt letagadja.

Az igazi teológusnak a dogmatikában járatlannak kellene lennie.

A tudomány *összegezi*, a művészet *ábrázolja*, a vallás pedig *elképzeleli* a tényeket.

Ha hittételekből indulunk ki, akkor hittételekhez érkezünk el.

Szülőszoba. Gondolatunkat előbb ki kell hordani, s csak utána szabad kimondani, ám a túlhordás itt is veszélyes.

Hogy milyen lesz az élet után a halál, nem tudhatom – senki sem tudhatja. A vallás, a tudomány, a művészet sem tudhatja. Az azonban bizonyos, hogy nem olyan, amilyennek elképzeltem, elképzelték mások, elképzelte a vallás, a tudomány és a művészet. Sőt az is bizonyos, hogy a „megoldás”, az „odaát”, pofonegyszerű lesz. A hasunkat fogjuk majd „ott” a nevetéstől, hogy erre senki – sem a vallás, sem a tudomány és sem a művészet – nem gondolt – még én sem.

Mi az élet értelme? Kevesebb, mint a halálé!

Aki megszerez minden lehető megszerezhető anyagi javat, az a legfontosabbat eltékozolja.

Renaissance. Az eszmék úgy születnek újjá, hogy közben elfajzanak.

Szónok. Többet *mond*, mint amennyit *tud*.

Isten a legszemélyesebb..., már-már személytelen.

Hogy új *válaszokat* kapjunk, új *kérdéseket* kell feltennünk.

Hirdetés. Felmerülő *téma* keres magának megbízható *tudományt*! Scientifisták kíméljenek jeligére a kiadóban.

Aki nem önmagáért van, az önmaga lesz.

Már nem az *osztózás*, hanem a *birtoklás* okoz örömet számunkra.

Kommunikációs társadalom. Üres beszéd. – Teli fül.

Úgy tudok azonos lenni a véleményemmel, ha azt is gondolom, azt is mondom és azt is teszem...

A tudás és a nem-tudás ugyanannak a megismerésnek a része.

Sokkal inkább a dolgokat kell magunknak alárendelni, mint magunkat a dolgoknak.

Talán a legnagyobb paradoxon az, hogy egyéni korlátainkat csak az abszolútum irányába léphetjük át.

Az „*én*” végességét nagyon nehéz elválasztani az „*isten*” végtelenségtől.

Ha a világ keletkezett, akkor mi az, ami nem keletkezett?

Minden vélemény – akarva, nem akarva – eltakar egy másik véleményt.

A gyermek még azt látja, amit lát, de a felnőtt már azt látja, amire megtanították, hogy lássa.

A pont maga akkora, mint a világmindenség.

Még egyetlen eszme sem valósult meg, mind csak fellángolt egy pillanatra.

Az isteni világgal szemben csak egyetlen valódi eretnecség létezik: az *erőszak*.

Korai tudásalapú társadalom: „Gyermekakadémia.”

Anti-gravitáció: A mai naptól kezdve tilos mindennemű szabadesés!

Az emberi gondolatokban nincs semmiféle szabály. (A logika a gondolat műveleteire céloz.)

Esztétikai kérdés. Hol van a szépség? A naplementében, vagy az azt szemlélő lelkében?

Féligazság = félhazugság.

A problémáink többnyire látszólagosak, így a megoldások is csupán látszólagosak lesznek.

Aki a dolgok *végére* akar járni, annak mindent *előlről* kell kezdenie.

Az emberek rengeteget beszélnek, de azt soha nem mondják meg, hogy mit értenek alatta.

A rend helyreállítása nem azonos a rendszerek létrehozásával. Minden úgynevezett reformáció ellenreformációt szül. Nincs a világban egyetlen egy rendszer sem, amely meg ne dőlt volna. Csak a rend az örök!

A lehetőségek száma végtelen, a szükségszerűség egyszeri.

Mindenki uralkodni akar, de senki sem ura önmagának.

A fejlődés káprázata. Egyre több dolog látszik lehetségesnek – ám egyre kevesebb dolog lehetséges.

Kormányozni annyit tesz, mint megalkotni és *fenntartani* a közvéleményt.

Ha tulajdon életemet nem állítom valaki/k szolgálatába, nem a tulajdonom.

A jelen a múlt nyomában halad a jövő felé...

Az élet szűkülés a *rossztól*, aminek feltétlen be kell következnie a *jó* után.

Kész nemzet sosincs, csak *kialakulóban* vagy *felbomlóban*.

Az erkölcstelenségnél csak egy súlyosabb van: az erkölcsnélküliség.

Lucifer. Mosolyában ígéret, de soha senkit nem szeret.

A *boldogsághoz* vezető út egyszersmind a *boldogtalansághoz* vezető út is.

Bizonyos dolgok létezése nem bizonyítható. – Bizonyos dolgok nem létezése nem bizonyítható.

Az emberi lét fenséges íve a lehetégestől a valóságosig tart.

A személyiség nem tud ugyanabban megnyilvánulni, csak a másban, az eltérőben, a különbözőben...

Az emberi szellem lehetősége sokkal inkább is-is és sem-sem, mint vagy-vagy.

Az erőszak nagyon hamar megszületik, sokszor még az egyetértésre való törekvésekből is. Ezért nem szükséges, hogy mindenben egyetértsünk.

Vajon a sokféleség érték vagy káosz? Ha megértjük: *érték*; ha nem értjük: *káosz*.

Neoliberalizmus. Minden szabadság egy törékeny szabadságon, a piac szabadságán nyugszik.

Globalizmus: *senkiföldje*.

Hűtlenségre csábít, aki saját elveit kívánja másokra erőltetni.

A *múlt* őrli fel a *jövőt*, nem engedvén a *jelent* lenni. Ám mégiscsak mindig a jelen van.

Minden eszme csak egy kibúvó az igazság alól.

A lelkiismeret azt bizonyítja, hogy nem is olyan könnyű jónak lenni, de mindig jónak kell lenni.

Antinómia. Igazságos *uralkodás* csak egyfajta létezik: a *nem-uralkodás*.

Isten nem tesz semmit, de nincs semmi olyan, amit meg ne tudna tenni.

A pénznek nincs szaga, mert már jól megszoktuk a rettenetes bűzét.

Az ember önmagáról sokkal többet, ugyanakkor sokkal kevesebbet gondoló lény.

Van olyan nép, amely ugyanattól a világnézettől felvirágzik, van olyan, amely tönkre megy általa.

Mindig megtérítés nélkül térünk meg, és megtérítéssel távolodunk el.

A totalitárius demokráciák korát éljük. Ez a demokrácia totális látszatának megteremtését és néhányak kezében összpontosított hatalmi rendszert jelenti.

A darwinizmus nyilván csupán majmolja az evolúciót.

A beszéd az, ami a valóságot megismerhetővé teszi úgy, hogy közben jelentősen eltorzítja azt.

Az „ész” sohasem bizonyosság, csupán pillanatnyi elképzelés. Bizonyosság egyedül a „hit”-ben lelhető fel.

Amilyen mértékben konfliktusba kerülünk *másokkal*, olyan mértékben kerülünk konfliktusba *önmagunkkal*.

A barátságban önmagunk *mását*, a szerelemben, pedig önmagunk *hiányát* keressük.

Az erényesség látszata rosszabb, mint az erénytelenség.

Minden, ami van az eseti, egyszeri, egyedi és változékony; de maga a „van” az örök, folyamatos, általános és állandó. Ez utóbbi a forma, az előbbi a tartalom.

A végső békéért két dolgot tehetek:

1. Nem akarni az akarást!
2. Akarni a nem-akarást!

A megtapasztalhatatlan, a kimondhatatlan a legnagyobb bizonyosság.

A szellemi úton semmit sem szabad *elutasítani* és semmit sem szabad *elfogadni*.

A világban az adott pillanatban, minden, mindig úgy van adva, mintha mi sem történt volna.

Minden csak ismétlődik. Így semmit sem lehet elmondani, mit egyszer már el nem mondtak volna.

Mondhatja az ateista, hogy nincs Isten, ám az Isten iránti igénye nem tűnik el soha.

Valójában soha nem alkothatunk világos, körülhatárolt fogalmat arról, hogy milyen a világ, csupán arról, hogy milyennek látjuk.

Ősparadoxon. Az erősebb legyőzi a gyengébbet – még akkor is, ha nincs is igaza.

A valóságot sohasem fogadjuk el valóságnak. Helyette megkonstruálunk egy álvalóságot, ám ez a tákolmány előbb-utóbb darabokra hull szét.

A *változás* következménye minden esetben a *változás*.

Önmagunk kibontakoztatása csak az énünk háttérbe szorításával valósítható meg.

Amikor a világ valóság tartalmáról említést teszünk, nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy nem minden valóság, ami érzékszerveink számára megjelenik, és nem minden valóság jelenik meg az érzékszerveink számára.

Mindig a meg-nem-történt dolgok miatt aggódunk. Ám, ha aggódásunk elég intenzív, a meg-nem-történét dolgok egyszerűen csak megtörténnek.

Ahhoz, hogy *újat* hozhassunk létre, a *régit* kell alaposan megismernünk.

Az Úton minden lépés *indulás*; és minden lépés *megérkezés*.

Mindig tudunk valami olyat, amelyet a másik nem tud. – Nem tudunk olyan dolgokat, amelyeket a másik tud.

Valaminek a *csúcspontja* egy másvalaminek a *mélypontját* jelenti.

Az élet híján van minden bizonyos valóságnak, ám teli van rengeteg illúzióval.

A *hamis* mindig csak az *igaz* köntösében tudja fenntartani magát.

A halál teszi lehetővé a létező folyamatosságát, azaz az örökkévalóságot.

A lelkiismeret az, ami úgy tud *beszélni*, hogy közben *hallgat*.

Az embernek talán a legtöbbet a humanizmus és az antropomorfizmus ártott.

Ezotéria. Ha a lelkünkben *isten* van, találkozhatunk az Istennel. – Ha lelkünkben *ördög* van, találkozhatunk az Ördöggel.

Nincs erőnk a gyengeségre...

Igaz „*én*” akkor van, ha nincs.

Minden tudás a tudatunkban van, de nem tudunk róla.

Szociáldarwinizmus. Ma az ember evolúciója arról szól, hogy hogyan tudunk egymás eszén túljárni.

A hatalomigény mindig *egyéni* – de birodalmakban *gondolkodó*.

Úgy kell élni, hogy még a szenvedésért is érdemes legyen élni!

A *világ* megtelt szennyyel és mocsokkal, nincs más hátra, mint kivonulni a *világból*, hogy bent maradhassunk a *világban*!

Egyetlen hiteles jövőkép létezik. „...*lesz, ami lesz!*”

Nagy igazságtalanság van ott, ahol folyton az igazságról beszélne.

Páratlan az, ami a párját ritkítja.

A valóságot megismerni akaró egyszerűen maga teremti meg saját maga megismerhető valóságát.

Reinkarnáció? „*Ide még egyszer be nem teszem a lábam!*”

Az evolúciós viselkedés utolsó fázisa: Törekvés arra, hogy úgy tudjunk viselkedni, hogy az mások szemében a mi hasznunkat szolgálja.

Nagyon rossz a *bagyománytalanság*, de legrosszabb a *bagyományellenesség*.

Teológusoknak: Szeresd az Istent, ne analizáld!

Nyilvánvaló, hogy a vallásokban rengeteg tévedés van, de végzetes tévedés csak egy: ha Istenben saját magunkat kezdjük el imádni.

Globális felmelegedés. Már az Özönvízre sem vagyunk méltóak...

Ha *tegnap* nélkül élünk *ma*, akkor *holnaptalanok* leszünk.

Amilyen mértékben vágyik hiteles mesterre a tanítvány, olyan mértékben vágyik hiteles tanítványra a mester.

Mennél kényelmesebb az élet, annál lazább az erkölcs.

Az eszmék csak addig elviselhetőek, amíg nem győznek.

Aki nem borul le, az kiborul...

Az ateista olyan naprendszert képzel el, amelyben nincsen Nap.

Képesnek kell lennünk a képtelenségre...

Amit nem szabad, azt soha ne szabadhasson, ami kötelező, az mindig legyen kötelező!

Isten önmaga okán létezik, mi az *Ő* és a *mások* jelenlétének köszönhetjük létezésünket.

Az élet egyáltalán nem életszerű...!

Végül mindnyájan meghalunk – ilyen az élet!

A természet alapvetően pogány jelenség. Isten nem más, mint a megszentelt természet. Semmi más – mert ez minden.

Ateista az, aki olyan Naprendszert képzel el, amelyben nincsen Nap.

Láncreakció. Minden világ kezdete egy másik világ végével van összekapcsolva.

Igazi „én” akkor van, ha nincs!

Nincs erőnk a gyengédségre...

Az *álmok* többet érnek, mint a *tények*.

Ne akarjon nevelni az, aki maga is nevelési deficittel küzd!

Isten minden részben az Egész...

Minden valóság mögött egy még mélyebb valóság van. Ám a végső valóság mögött a semmi van.

Eszmék által akarunk üdvözülni, de egyetlen eszme sem üdvözít. Vallás által akarunk üdvözülni, de egyetlen vallás sem üdvözít.

Sokkal több az az életünkben, amit nem kellett volna: *kimondani, megtenni*.

Nagyon nehéz másokat megtalálni – de a legnehezebb önmagunk megtalálása.

A dolgokról nem mondhatjuk, hogy ilyenek vagy olyanok, hanem csak azt, hogy így vagy úgy tapasztaljuk.

Optimizmus. Soha nem lehetünk annyira pesszimisták, ami után rosszabb nem következhetne.

Holisztikum. Az *Egész* megtalálása csak a *Részek* keresésén keresztül valósulhat meg.

Az ember az, aki egyszerre hiszi és magasztalja, illetve tagadja és káromolja az Istent.

Transzcendencia. Túlélni saját megszületésünket...

Tény és való, hogy a tény nem való s a való sem tény.

A valódi forradalmak soha nem a barikádok tetején zajlanak, hanem a saját lelkünk legmélyén.

A múlt kimondható, leírható, de láthatatlan. A jelen csak kimondható. A jövő leírhatatlan, kimondhatatlan, de látható.

A realitás jelenléte a legnagyobb irrealitás!

Az emberi gondolkodásban eltűnt a *semmi*, helyette megjelent a *valami*.

A valóság ellentmondásai a szemléletmódunkban feloldódnak és a harmónia látszatát keltik.

A Tudás kérdéseket tesz fel a Természettől, ám a választ nem a Természettől kapja, hanem maga magától.

Az élet, mint biztos realitástól úgy fél a haláltól, s a halál majd megmutatja, hogy az élet csak irrealitás volt.

Életünknek két biztos pontja van csupán: a *születés*, meg a *halál*.

Ember és Isten közé végtelen, áthatolhatatlan távolságot iktatni rosszabb, mint maga az ateizmus.

Paradoxon. A létezés Istennél is előbb van, hisz' előbb léteznünk kell, hogy utána Istenre eszmélhessünk.

Torz metamorfózisok. Az individumból egoizmus, a közösségből kollektívizmus, istenből vallás lett.

Az emberi gondolkodás az, amely realitást ad a látszatnak.

Világirodalom. Nem kell minden művet elolvasni – elég egy művet többször elolvasni.

Még a „szemet – szemért” elv sem valósul meg napjainkban, mert egy szemért máris többet akarunk.

Az emberi elme minden esetben csak vallásos módon tud gondolkodni, még ha azt ateizmusnak nevezi is.

Miközben mindig azt hisszük, hogy urai vagyunk gondolatainknak, szavainknak, cselekedeteinknek; mindig más és más úr gondolkodtat, beszéltet, cselekedtet mindannyiunkat.

Minden időpillanatban jobb és jobb emberré kell válnunk, mint amilyenek az adott időpillanatban vagyunk.

Teológia. Isten tanulmányozása: önmagunk tanulmányozása.

Az abszolút nem relativizálható, így Isten nevében semmit sem szabad tennünk!

Az élet sokkal inkább *kérdés*, mint *válasz*...

Az emberi gondolkodás legnagyobb tévedése az, hogy csak azt tekinti valóságnak, realitásnak, objektivitásnak, ami fizikai tényként nyilvánul meg.

Nagyfokú szeretetetés van a világban, ám ezt egy még nagyobb fokú teltségérzés nyomja el.

Az úgynevezett globális piacgazdaságokat nem zavarja a korrupció, mert neki ebből már nincs semmilyen közvetlen kára.

Pedagógusi hitvallás: *szolgálni, de nem kiszolgáltatottnak lenni!*

A globalizáció az a képzeletbeli hely, ahol a gazdagok hazugsága igazsággá változik.

Minden pillanatnyi állapot az előző állapotok szükségszerű eredménye.

Nem lehet nem lenni, mert minden, ami valaha is volt és minden, ami valaha is lesz, az létezik.

Tisztességtelenséggel szemben is tisztességesnek kell lennünk!

Részletekben van az Egész...

Éntudat = sikerült valakivé álcázni magunkat.

Az a baj a tényekkel, hogy oly bizonytalanok...

A hit útja tudáshoz, a tudás útja hithez vezet. A két út külön-külön nem vezet sehova.

Bizony, ha az ember Istenre akar *találni*, el kell előbb tévednie.

Könnyű dolog megtudni azt, hogy milyen a világ, nehéz dolog megtudni azt, hogy milyennek kellene lennie.

A természet nem mond ellent a természetfelettinek, csupán önmagán túl érzékeli.

A 'már élek és még élek' ugyanaz, mint a 'még nem élek és már nem élek'.

Haladásba vetett hit. Hármat kell ahhoz lépni, hogy egy lépést haladjunk.

Dialektika. Egyszerre vagyunk sértők és megsértettek.

Az emberi elme a határok átlépésében mindig határtalan – de a határt átlépni sohasem tudja.

Eszkatológia. Ha a végről van szó, mindig a kezdetről is szó van. – Ha a kezdetről van szó, mindig a végről is szó van.

Az ismeretlen ismerté tevése még több és több ismeretlent generál.

A semmiben van a minden, a mindenben van a semmi.

A legnagyobb átok, ami rajtunk ül: a születés és a halál biztos tudata.

Mi a pokol? – Találkozás az önvalónkkal. Mi a mennyország? – Találkozás az önvalónkkal.

...már hétmilliárd monodráma, és a függöny még mindig nem gördült le!

A családok összetartó ereje a patriarchális és a matriarchális jelleg tartós harmóniáján alapul. Ám ezt az alapot már a modern családokban nem leljük fel.

Emlékezz a jövőre!!!

Egoizmus: nekem, enyém, értem, nálam, tőlem, miattam, felőlem, magamnak, belőlem, tőlem, irántam, általam, nélkülem...

A véges nélkül a végtelennek sem lenne értelme. – A végtelen nélkül a végesnek sem lenne semmi értelme.

Isten antropomorfizálásával csak egyetlen baj van, hogy nem lehet Őt emberi mértékkel mérni. Ezt minden vallás nagyon jól tudja, ám mégis antropomorfizál.

A *hit* mindig az egészre, a *vallás* mindig a részre vonatkozik.

Ami benne van a hitünkben, az benne van a valóságban is.

Téves következtetés. Az általánosból sohasem lehet eljutni az egyedibe (dedukció). Az egyediből sohasem lehet eljutni az általánosba (indukció). Az általánosból kell megismernünk az általánost és az egyediből az egyedit. (intuáció)

A proletárdiktatúra a proletárok feletti diktatúra is egyben. A jól hangzó demokrácia sem más, mint uralom a demokrata érzület felett.

A politikában az a legnagyobb paradoxon, hogy nem lehet benne hazudni, de mégis mindenki, mindenkoron hazudik benne.

Napjaink metamorfózisa: a beavatásból agymosás lett.

A vallás lázadás Isten ellen...

A világi hatalom megköveteli önmaga számára a kizárólagosságot még az emberiség pusztulása árán is. Az isteni hatalom kizárólagos és emberiséget teremtő.

Gazdagodás kizárólag a *szegényedés* árán történhet.

Posztmodern transzparens: „*Mennyiségi* mértékek helyébe *minőségi* értékeket!”

Fináncoligarchia. Az egyetemes értékmérő a pénz lett, ezért már nincsenek egyetemes értékeink.

Demokrácia az, ahol mindenki megalkuvó...

Gyakran az utópiák a legreálisabbak és a reáliák a legutópikusabbak.

Ha nincs *szeretet*, hiába minden erkölcs, ha nincs *erkölcs*, hiába minden *törvény*...

Valláspolitikai. A legveszélyesebb két réteg a fanatikus hívők és a fanatikus nem hívők rétege.

Szodoma és Gomora. – Amerika és Európa.

Szükségünk van a racionalizmusunk ésszerűsítésére!

Ökológia. Jobb életben maradni, mint jobban élni.

A természeti világ akár összes törvényét felfedezhetjük, de soha nem a természetben, hanem mindig önmagunkban.

Viszonya a valláshoz: *megtért, eltért, kitért...*

A „...*hogyan lehetséges?*” kérdés soha nem arra vonatkozik, hogy: nem lehetséges. Sokkal inkább arra a csodára, hogy: lehetséges.

Nagypéntek. A halhatatlansághoz az *élet* kell!

A tömeg *vakmerősége* mindig az egyén *félelmét* tükrözi.

A média nem csak felelőtlen, szennyes és kritikátlan, hanem „mindenható” is.

A *természet* társadalomellenesnek tűnik, pedig nem az. A *társadalom* nem tűnik természetellenesnek, pedig az.

Nem a lelkiismeretnek van szüksége az *emberre*, hanem az embernek van szüksége a *lelkiismeretre*.

A posztmodern kor legnagyobb illúzionalista mutatványa a demokrácia, – amely már az antikvitásban is csupán a rabszolgatartás legalizálására szolgált.

A tudomány áldozatául esett előbb a *teológia*, majd a *pszichológia*, s napjainkban az *etika*.

Nem a művészet utánozza a valóságot, hanem a valóság a művészetet.

Ami az értelem és a hit között van az az értelmetlenség és a hitetlenség.

A kereszténység története Krisztus újbóli megfeszítéseinek története.

Kommunikáció. Napjainkban már oda jutottunk, hogy képtelenek vagyunk mögöttes szándék és hátsó gondolatok nélkül bármit is mondani.

Olyan életet nem is érdemes leélni, amelynek nem szerves része az élet értelmének állandó keresése.

Az igazi hitet meg kell különböztetni attól a téves élvezettől, hogy Jézus halála megváltott minket minden bűntől.

Isten jósága ugyanaz, mint a *Jó* istensége.

Az ember azért is szociális lény, mert bizonyos fokig mások életét is éli.

Szabadság. Bármit szabad elgondolni, de bármit megtenni nem!

Ha van *magabiztoság*, akkor kell lennie *magabizonytalanságnak* is.

Nincs semmi emberi az emberalatti és az emberfeletti nélkül.

Ha filozófiából eltávolítjuk a filozófust, megkapjuk magát a filozófiát. Ha a teológiából eltávolítjuk a...

Az emberi szabadság két nagy ellensége a *szükségyszerűség* és a *véletlen*.

A *minden* a *semmi* megismerési formája...

Ha van *végtelen*, minek akkor a *véges*?!

Nem kell korlátozni a tudást azért, hogy lehetőség nyíljon a hit számára.

Az ember azért diadalmaskodhatik, mert más ember felett diadalmaskodhatik.

Soha nem lehetünk olyan ostobák, hogy ne találjunk ki egy-egy ideológiát arra vonatkozóan, hogy nem vagyunk ostobák.

Vannak megkerülhetetlen dolgok, ezek általában azok, ami körül bonyolódik az életünk.

Statisztikai jelentés. Az emberiség mortalitása eléri a 100 %-ot.

Az életünk élésébe feltétlen még azelőtt kell belefogni, mielőtt megszűnne az.

Semmi sem annyira determinált, mint a választhatóság illúziója.

Meg kell menteni a szokásainkat a rossz szokásainktól!

Süket fülekre talál az. Amit a szemünkre hánynak.

Szkeptikus az, aki nem hisz a tényekben. Realista az, aki biztos a kételyekben.

Az érzékenyítő tréning után sírva távozott mindenki.

Az ember nem más, mint saját története.

Nem az Egyről kell a Kettőre jutni, hanem a Kettőről az Egyre.

Egy konkrétumokkal teli, ugyanakkor virtuális világban élünk.

Empirizmus. Nem *hallani* a fűszál növekedését – mégis nő.

A teológia, a filozófia és a pszichológia túlságosan is fontos dolgok ahhoz, hogy rábízható volna a teológusokra, a filozófusokra és a pszichológusokra.

A történelmi kereszténység Jézusból él, de ellene gondolkodik és cselekszik.

A szabadság rémületében csak a rabságban nyerünk némi megnyugvást.

Az individuum sajátos sorsmenetét még az egyetemes történelem sem tudja soha felülírni.

Teodicea. Isten megengedi a *rosszat*, de a *jót* várja el.

Az *ok* nem más, mint az alkotóképességben megmutatkozó *okozat*.

Ha egy elmélet semmiképpen sem cáfolható, akkor értelmetlen az az elmélet.

Magamutogatásaink ott *ágaskodnak*, ahol a *fogyatékoságaink* lapulnak.

Erkölcsei relativizmus. Nincs olyan dolog, ami mellé ne lehetne érveket felsorakoztatni. – Nincs olyan dolog, amit meg ne lehetne cáfolni.

Az idő soha nem arra való, hogy elmúljék, hanem hogy jól bánjunk vele.

Antinómia. Nem minden racionális dolog ésszerű, nem minden irracionális dolog ésszerűtlen.

A *valami* egy *oblyasvalamiből* jön létre, amely azt megelőzően *másvalami* volt. Egy *valamiben* azonban ugyanaz marad, s ez a *valami*.

A világ nap, mint nap újrateemtődik – és ha egyetlen egy atom is elveszne belőle, összeomlana a rendszer.

Vannak fel sem tehető kérdések és vannak meg sem válaszolható válaszok is.

Mindig a legjelentéktelenebb dolgokból keletkeznek a legjelentősebb tapasztalatok.

Minden művészet önmegvalósítás is, de az önmegvalósítás nem művészet.

Antiintelligencia. Mindenki másként ostoba.

Vegyész közérzet. „Úgy érzem magam, mint a kilúgozott sav...”

Nincs fejlődés (progresszió) visszafejlődés (regresszió) nélkül.

A *valami* mindig olyan *valamiből* jön létre, ami azt megelőzően nem volt az a *valami*.

Már pedig eredendő bűn az van – de az nem Ádamból, hanem mindig csak önmagunkból eredhet.

Distancia. Egyre nagyobb a különbség az „*így van*” és az „*így kellene lennie*” között.

A legnehezebb mások *igazságát* belátni. – A legnehezebb magunk *hazugságát* meglátni.

Fokozatok. Nem tudjuk *még*, mi a jó megoldás. – Nem tudjuk, *most* mi a jó megoldás. – Nem tudjuk *már*, mi a jó megoldás.

Minden olyan *előrelépés*, amit az anyagi világ irányába teszünk, egy ugyanolyan *hátralépés* a szellemi világ irányából.

Soha nem az *egyén* magányosodik el, hanem a *tömeg*.

A jó nem tűri maga mellett a rosszat, a rossz nem tűri maga mellett a jót. És mégis: jó és rossz mindig együtt van.

Az első vallásháború *Káin* és *Ábel* közt folyt.

Ami *segít* a valóság megismerésében, az egyben a *korlátja* is annak.

Semmi nincs, ami ne lehetne *bizonyos*. – Semmi nincs, ami ne lehetne *kétséges*.

Nincs *háború* Európában, és még sincs *béke*...

Tudományos művekben az ördög mindig a lábjegyzetekben rejtőzik.

Ha nem látjuk a *rosszat*, nem látjuk a jót sem. – Ha nem látjuk a *jót*, nem látjuk a rosszat sem.

Az *egyénből* (individuum) nem érthető meg a közösség (kollektívum) sem. – A *közösségből* (kollektívum) nem érthető meg az egyén (individuum) sem.

Szükségszerű az, hogy nincsenek véletlenek...

Történelemtanítás. Lehetetlen dolog megjövendőlni a múltnak eseményeit.

Van a hatalomnak egy olyan végső stádiuma, amikor már csak a lerombolt társadalmi struktúrán képes élni – de már csak egy rövid ideig.

Fontos kérdés az ma, hogy az írástudók elbizonytalanodtak, vagy a hitüket veszítették.

Ha kitágítjuk a világot, félünk benne – ezért magunkat szűkítjük be.

Az ember valójában a tudata mélyén tagadja a halál gondolatát.

A *különbözőség* mindig nagyon erősíti a *közös* vágyat.

Nagyon fontos, hogy mit értünk egy fogalom alatt, de az is mégoly fontos, hogy mit nem.

Meg vagyunk verve a *jó* és a *rossz* tudásának átkával, ám a különbségtevést mégsem tudjuk megvalósítani.

Érdektelenség. Az önérdek nem közérdek – a közérdek nem önérdek. Így már senkinek sem érdeke a közérdek.

Az ördögnek talán soha nem volt ilyen jó dolga, mint napjainkban...

Politikatörténet. A magyar rendszerváltás nem erkölcsi alapon történt, a *hazugságot* nem az *igazság* váltotta fel, hanem csupán történelmi sodródás eredménye volt. Össztársadalmi szinten olyan ez, mint amikor a rabot az egyik börtönből átviszik a másikba.

Az igazságnak nincsenek letéteményesei, a letéteményeseknek vannak igazságai.

Az álom olyan, mint egy búcsú a holnaptól...

A legtöbb esetben nem a *tükör* a torz, hanem *mi*, akik benne vagyunk.

...és *bent* ordított a csend... – ...és *kint* hallgatott a zaj...

Ami *mély* az általában nem *széles*...

Törvényjavaslat előterjesztés. A tízparancsolat csökkentése egyre.

Kevésre *jut* az, aki sokra viszi...

Az *én* többletem a te hiányod – a *te* többleted az én hiányom. Az *én* hiányom a te többleted – a *te* hiányod az én többletem.

Nincs keletkezés és nincs elmúlás – csak egyesülés és szétválás.

Választás. Soha nem két dolog közül választhatunk, hanem sokkal többről, ám a jó választhatóság még ebben sincs bizton benne.

Vannak olyan *rossz* dolgok a világban, amelyeknek az alternatívájuk is *rossz*.

Létezik haladás, de csak abban az esetben, ha van, *mi* haladjon, ha van, *honnan* haladjon, és ha van *hová* haladjon.

Nincs cél céltalanság nélkül...

Történelem. *Megtörtént* dolgok meg nem történtté válása. – *Meg nem történt* dolgok megtörténtté válása.

A megismerhető igazságot meg nem ismerni, vagy a megismert igazságot igaznak el nem fogadni ugyanazt a vétséget jelenti.

Az ember egyik nagy vágya: elérni a dolgok kezdetéig illetve a dolgok végéig.

Bizonytalan az a fejlődés, amely önmaga eredetéről nem vesz tudomást.

A valószínű a színek egyike csupán...

Bajban vagyunk az olyan dolgok megismerésével, amelyek igen közel állnak hozzánk.

A haladás a maradás egyik illúziója. – A maradás a haladás egyik illúziója.

A hit az észben jön létre, az ész csak a hitben tud gondolattá lenni.

A természetnek nincsenek elvei és nem is tud különbséget tenni jó és rossz között. A társadalomnak vannak elvei és különbséget is tud tenni jó és rossz között. Mégis mindig a különbségtevés okoz zavarokat.

Ha nem tudunk valamit, azzal nagyon fontos dolgot tudunk meg...

A hívő lépten-nyomon vigasztalódik, a nem hívő lépten-nyomon csalódik.

Vannak kulcskérdések, de nincsenek kulcsválaszok.

Humanizmus. „Nagyon szeretem az embereket...” – mondta a kannibál egy kiadós ebédet követően.

... a látszaton kívül nincs egyéb valóság.

Öregedés = az érzékelhető világ határmezsgyéjére való sodródás.

Napjainkban egyfajta torz kiegyenlítődés folyik Kelet és Nyugat között. A technika áramlik kelet felé – a spiritualizmus áramlik nyugat felé.

Csak egyfajta ember van: jó és rossz.

Az erkölcstelenség első fele tudatos, aztán a másik fele már nem.

Erőszakmentesség. A védekezés lehet a támadás egyik fajtája. A támadás lehet a védekezés egyik fajtája. Jobb tehát nem támadni és nem is védekezni.

A problémákat mindig az emberi elme szüli – ráadásul ő is próbálja megoldani.

Elég szegényeknek kell lennünk ahhoz, hogy igazságosak lehessünk!

Nincs mennyiség minőség nélkül. – Nincs minőség mennyiség nélkül.

Ami bent van az okban, csakis az jelenhetik meg az okozatban.

Ha valaki tud a *pokol* létezéséről, annak a *mennyeke* országáról is tudnia kell.

A hit végül is hihetetlen...

Esélyegyenlőség. A sors mindig részrehajló.

Hitvallás..., mert nincs külön *hit* és külön *vallás*.

A sors kontúrja akkor válik láthatóvá, ha az akarat rávetül.

Isten előtt minden vallás ugyanannyit ér: *sokat* és *keveset*.

Saját létezésünk örömet-bánatot mindig másokban látjuk visszatükröződni.

Nem mindig jó azt gondolni, hogy gondolatainkat mások is gondolják.

Alá kell süllyedni, hogy felülkerekedhessünk!

A sötétnek még árnyéka sincs.

Napjaink demokráciája a megvett sokaság látszaturalkodása.

Úgy öregsünk meg ebben a világban, mintha ez a világ öregedne meg bennünk.

Az emberi történelem nem előrefelé halad, hanem vissza-visszatér, és folyton újra kezdi.

Tulajdonképpen a polarítások nagyon közel vannak *egymáshoz* – és mégis óriási távolság választja el őket *egymástól*.

A kicsiségben, szegénységben, erőszakmentességben, adásban, szolgálatban merjünk *nagyraavagyók* lenni!

De jure. Az emberi élet életfogytig tartó börtönbüntetés, amelynek a legvégén a büntetés halálos ítéletre módosul.

A metafizika realitása nem más, mint a realitás fizikája.

Ha a *pokolnak* van mennyezete, akkor a *mennyország* is van padozata. S a kettő ugyanaz.

Ami csillog-villog, az nem világít.

A legjobb *gyakorlat*, a jó elmélet. – A legjobb *elmélet*, a jó gyakorlat.

A megismert tárgy a megismerőben a megismerő sajátos megismerésének megfelelően van jelen.

Az emberélet nem más, mint egy olyan személyes tanulmány, melynek címe ez lehetne: *Az örökkévalóság rövid története.*

Amilyen mértékben káprázat a valóság, olyan mértékben valóság a káprázat. – Amilyen mértékben valóság a káprázat, olyan mértékben káprázat a valóság.

Megismerés. Vajon tudhat-e a tudat a tudatról?

Az a jó, ha a sikert is és a kudarcot is kellő távolságra tudjuk tartani önmagunktól.

Ami az egyik helyen *tornyosul*, az a mások helyen *tátong*.

Történelem. Vajon mi *írjuk-e* a sorsunkat egy könyvbe, vagy egy megírt könyvből *cselekedjük?*

A szeretet független mindentől; még az is megeshet, hogy nincs semmi és a szeretet mégis van.

Azt is álmodhatjuk, hogy felébredtünk egy álomból, majd belealszunk egy másik álomba. Valójában ilyen a valóság.

Ha valami *egyszer* megtörténhetik, akkor az számtalanszor meg fog történni.

Az idő lüktetése (múlt – jelen – jövő) csupán látszat, mert nincs más csak az örök most pillanata.

A jónak nincs etikája, csak a rossznak.

A jövő már létezik, s ebből a jövőből folyik felénk az idő, s ily módon tart a múltba.

Ami az aritmetikában az Egy és a Sok, az a teológiában az Isten és az Emberek.

Valósággá csak az válik, amiben hiszünk, s amiben nem az alászáll a világmindenség végtelen süllyesztőjébe.

Etika. A becstelen ember a másiktól becsületességet követel.

A szeretet olyan energiaforrás, amely nem apad ki sohasem; sőt minél többet termelünk ki belőle, annál több marad.

Az egy igazi ítélőbíró *belül* van, az ügyvédek serege, *kívül*.

A hazafiság és a háború nagyon közel került egymáshoz, pedig valójában óriási a távolság köztük.

Gyakran csak az kap igaz választ, aki nem kérdez.

Tervezni annyi, mint merni szembenézni a jövővel.

Az *igazságtalanság* gyűlölete még nem az *igazság* szeretete.

A hit, természetéből fakadóan, irracionális; ezért gyakran a csodákból táplálkozik.

Az egész világ a lábunk előtt hever, mégis mi heverünk a világ lába előtt.

Sokkal többet tudunk, mint amiről tudjuk, hogy tudjuk.

A sors sokarcú, ám sosem nyújt második lehetőséget.

A valóság mindig komikusabb, mint egy *komédia*; a valóság mindig tragikusabb, mint egy *tragédia*.

A jó könyveket azért írják, hogy maga-magunkat olvassuk bele.

Láncreakció. Ahol a *batalom*, ott a pénz; – ahol a *pénz*, ott az igazságtalanság; ahol az *igazságtalanság*, ott a félelem; – ahol a *félelem*, ott a gyávaság; – ahol a *gyávaság*, ott nincs semmi; – ahol nincs *semmi*, ott nincs Isten sem...

Jótekönykodás. Ha a gazdag megvált egy kis pénztől, azt csak azért teszi, még többhöz hozzájuthasson.

A vallásoknak be kellene vezetniük az *alkalmi* istentiszteletek helyett az *állandó* istentiszteletet.

Az Istennel való személyes találkozás legjobban a teológusokat lepné meg.

Az a jó író, aki ha nem írt volna le egyetlen sort sem, akkor is felfigyelnének rá.

Csak az a jó önéletrajz, ami nem önmagunkról szól.

Minden ember minden emberre hasonlít; mégis minden ember minden embertől különbözik.

A műalkotás soha nem lehet egy önmagába zárt tény, sokkal inkább kinyitása valaminek, vagy egy titok felfedése.

A bölcsesség sokszor meg sem szólal...

A történelem *főszereplőinek* a legjobb esetben is legfeljebb *statisztáknak* kellene lenniük.

Etika és esztétika egy ugyanazon dolognak más és más oldala.

A múlt más volt, mint a *jelen*; a jövő más lesz, mint a *jelen*.

Az *ember* az Istenben keresi saját magát. – Az Isten az emberben keresi saját magát.

A *magány* többes száma a *tömeg*.

A szellemvilág be tud hatolni az anyagvilágba, de ez fordítva nem történhetik meg.

Sorsunk végzettszerűségét az adja, hogy magunk választottuk.

Szerelem: önegymásratükroződés.

Az idő eljön, még érte sem kell mennünk – ám mégis mindig ezt tesszük.

Isten lakik a szívünkben. Nemcsak. Mi lakunk Isten szívében.

Az eszméinket kényszerképzeteink, hiedelmeink és tévedéseink generálják.

Napjainkban a „*Dicsértessék!*” helyett a „*Hibáztassék!*” az új üdvözlési forma.

„A média *felelőssége* óriási...” – ám a felelőtlensége még ezt is felülmúlja.

A teljes megújulás legnagyobb lehetősége a fizetésképtelenség, az államcsőd.

„Nincs Isten, hála Istennek!” – szólt az ateista.

Ha nem látható a *határ*, az nem azt jelenti, hogy nincs *határ*.

Oktalanság az első ok okát keresni...

Az ige (logosz) grammatikailag cselekvést, történést, létezést kifejező szófaj. Ma a cselekvés dominanciáját éljük, így a dolgok nem megtörténnek, hanem cselekedjük őket, s a létezésre teljes homály borul.

Felettebb nevetséges dolog humor nélkül élni.

A mennyiség uralma mindig önmaga ellentétébe, a fogyásba csap át.

Az igazi erkölcs sohasem bilincs, hanem az emberi szabadság megnyilvánulása.

Ami felső az, belső és centrális, ami alsó az, külső és perifériális.

Egy világvége még nem a világ vége...

A szabadság nem egyszerűen a korlátozottság hiánya.

Az igazi megismerés önmagam megismerése, önmagam által.

Félelmeink és szorongásaink mindig a *valamiként* megjelenő *semmitől* származnak.

Magamon *kívül* is van egy világ és magamon *belső* is van egy világ; ám ez a kettő ugyanaz.

Le kellene szoknunk a fogyasztási szokásainkról!!!

Amennyiben a mesternek nincs igazi *tanítványa*, nem jó mester. – Amennyiben a tanítványnak nincs igazi *mestere*, nem jó tanítvány.

A Relatívum csak azért lehet, mert van Abszolútum.

Az ember születve meghaló, meghalva születű lény...

Valaminek a *meghaladása* nem jelenti annak a valaminek az *elvesztését*.

A világunk olyan, amilyenek elgondoljuk.

Az emberi szabadságba a szabadság megszüntetésének szabadsága is beletartozik.

Ahhoz, hogy magamat magamként érzékelhessem, másnak kell lennem a többinél.

Isten önön transzcendens állapotom.

A valóság teljes mértékben átjárható, alászállással (descensio) és felemelkedéssel (ascensio).

Megvalósíthatatlanság. Az ember nem önmagát valósítja meg, hanem mindig a mindenkori hatalom prototípusát.

Az egyetlen *realitás* az, hogy merjünk *idealisták* lenni!

A filozófiai vizsgálódásainkat mindig úgy kell kezdeni, mint aki egyedül tapogatózik a sötétben; bár sokan vannak és a sok csillogás is átszűrődik.

Ha már úgy tűnik, mindent ki tudunk mondani, akkor is fenn kellene tartani még egy részt a kimondhatatlannak.

A vallások azonos alapon állanak, de mégis más és más az irányultságuk.

Amilyen mértékben *immanens* a transzcendencia, ugyanolyan mértékben *transzcendens* az immanencia.

Az intuíció nem bizonyítható, de bizonyosságértékű.

Nem biztos, hogy ami *új*, az jó is. – Nem biztos, hogy, ami *régi*, az rossz is.

A dogmatikus teológia sohasem érhet el a metafizikáig.

Sosem lehet a rendet rendszerré alakítani...

Csak egy létezés van, mert a létezők egyike sem lehet meg a létezés egésze nélkül.

Az ember mindig visszavezethető olyan valamire, ami több önön mivoltánál.

Ha elvész a *metafizika*, velevész a fizika is!!!

A tükör *mindent* megmutat, de nem *őriz* meg *semmit*.

A *bagyomány* embere a száját csukva, a szemét nyitva tartja; a *posztmodern* ember a száját nyitva, a szemét csukva tartja.

Ami ma *titok*, az lehet, hogy holnap kinyilatkoztatás; ami ma *kinyilatkoztatás*, az lehet, hogy holnap titok.

Isten végtelenségét csak tulajdon gondolataink határolják.

Álom!? – ez már majdnem az igazság...

Szexus – Érosz – Agapé. Állat – Ember – Isten.

Az *őrület* az különbözteti meg a *politikustól*, hogy ez előbbi nem tud hazudni.

„...nem szeretem a szemtanúkat – szólt a színész, s bűnöző lett.

Amíg abban a tévedésben élünk, hogy *politikusok* nélkül nem létezhet semmiféle társadalmi berendezkedés, addig bizony nap, mint nap el kell szenvednünk a *politikusok* által okozott mérhetetlen anyagi s erkölcsi kárt.

Nincs olyan, ami ne *keletkezne*; nincs olyan, ami el ne *múlna*.

Csak az abszolútnak van realitása, a relatív mindig csak része az egésznek, s ezért rendkívül illékony, tehát mindenféle realitást nélkülöz.

A *nő* mindig azt hiszi, övé a férfi – és nem ő a férfié. A *férfi* mindig azt hiszi, hogy övé a nő – és nem ő a nőé.

Ortodox ateista az, aki abban sem hisz, hogy mások hisznek istenben.

Nota bene! Jézus, annak idején, a legszigorúbban megtiltotta azt, amit ma kereszténység címén művelünk.

A tudomány napjainkban rendkívül *sikeres*, ugyanakkor mély *válságban* van.

Számunkra mindig az a természetes, amibe úgymond belenövünk.

Ha *vége* van valaminek, az nem feltétlen negatív, ha *keletkezik* valami, az nem feltétlen pozitív.

Amiről tudunk, az még nem biztos, hogy van. Amiről nem tudunk, az még nem biztos, hogy nincs. Amiről nem tudhatunk, az még nem biztos, hogy nincs.

Mindennapjaink politikája: a rossz akarja megszüntetni a rosszat...

Ha mindenki önmaga parancsolója, akkor nincs szükség parancsnokra.

Az igazságot nem az igazságszolgáltatás állítja elő.

A másokban azt szeretjük, ami jó – és bennünk nincs meg. A másokban azt gyűöljük, ami rossz – és bennünk is megvan.

A jó politikus egyugyanazon helyzettel egyet is tud érteni és ellent is tud mondani.

Van bennünk valami érthetetlen, megismerhetetlen: ez az *önvalónk*.

A *hanyatlás* legbiztosabb jele a *keletkezés*.

A vallások közül a kereszténység távolodott el a legjobban az eredeti princípiumtól.

A szent hely a világegyetem analitikus – szintetikus summázata.

Jelentős kérdés az, hogy *honnan* ered a világ, de sokkal jelentősebb az, hogy *hová* tart.

Felemelkedésnek és hanyatlásnak minden és mindenki ki van téve.

Úgy sodródunk az eseményekkel, mintha mi kormányoznánk.

A világ létezése *szükségszerű*, a megjelenése *természetszerű*, a végső valósága *megismerhető*, a benne való létezés *végzetszerű*, a megélése pedig *szabadságszerű*.

Teremtés. A *semmi* helyén megjelenik a *valami*...

Ha a végtelen oly *tökéletes*, miért válik a véges mégolyan *tökéletlenné*???

Az aktív cselekvés passzív szemlélődést, a passzív cselekvés aktív szemlélődést jelent.

Csak úgy jutunk el önmagunkhoz, ha megszabadulunk önmagunktól.

Az emberi jogrend fejlődése már nagyon hamar lehetővé tette, hogy magát az Istent ültethesse a vádlottak padjára.

A vallások sokfélesége a *kiszámíthatatlanságot* és az Isten iránti *bizalmatlanságot* hozta magával.

Az életet nem olyanak kell elfogadnunk, mint *amilyen*, hanem olyaná kell tennünk, mint amilyen.

A világban lévő dogok istenbizonyítékok, és az Isten létezése bizonyítja a világban lévő dolgok létezését.

A végső okot téves dolog Istennek nevezni, hisz' Isten e fölött áll.

Történelmi fordulópontok. Az esélyegyenlőség, a szabadság, a demokrácia szószólóiból lesznek az újsütetű zsarnokok – és fordítva.

Az emberi megismerésnek nem a legmagasabbik foka a ráció.

Az emberi gondolkodás minél jobban behatol a létezés végső okának keresésébe, annál inkább tagadja a gondolkodásának tárgyát.

Az örök létezésből keletkezünk és abba is halunk vissza, hogy onnét újra keletkezhessünk.

A valóság szerkezete mohón *változik*, hogy mindig *ugyanaz* lehessen.

Nem a halál, hanem az *élet* felett kellene diadalmaskodnunk.

Hermész Triszmegisztosz. Ha, ami *lent* van, nem felelne meg annak, ami fent van; ha ami *fejt* van, nem felelne meg annak, ami lent van, arra a magyar nyelv azt mondaná: *felemás*.

Isten *keresése* és *tagadása* ugyanarra a tételre épül: lehetetlen a bizonyítás; csak még *magasabbra*, illetve még *mélyebbre* lehet jutni általa.

A végső dolgok előtt meg kell állni, mégpedig *vallásos* áhítattal, *metafizikai* rácsodálkozással, és *transzcendens* tisztelettel!

A tudás segítségével szilárdan és végérvényesen nem ragadható meg a valóság; ez csak a tudás határain túl képzelhető el.

A materialista megismerés folyamata nem más, mint az *objektum* birtokba vétele a *szubjektum* által – ám a végén mindig kiderül, hogy sem az *objektív*, sem a *szubjektív* nem létezik.

A *bizonyosságkeresés* és a *bizonytalanságtalálás* csupán emberi dimenziók.

Individualizmus. Új Isten jelent meg a kereső ember látóterében: önmaga.

Igazi az a mestermű, amelynek megalkotása felemészti mesterét.

A demokráciák legnagyobb bűne az, hogy elhiteti az átlagemberrel, hogy Platón, Dante vagy Einstein szintjén van; aki meg ezen a szinten van, abból átlagembert tesz.

A történelemnek vannak konstans elemei, amelyek minden korban jelen vannak: háborúk, forradalmak, válságok, vallások, korrupciók és legfőképpen hatalmi törekvések.

A modern ember csupán azért közeledik az Istenhez, mert meg akar szabadulni tőle.

A szakadék szélén táncolni még csak valahogy lehet, de a távolugrás már nem ajánlott.

Ha egy törekvésnek nincs célja, értelme sincs.

Az emberek egyik harmada fogyókúrázik, a másik harmada éhezik, a harmadik harmada még nem döntött.

A tudomány kérdőjelei megkérdőjelezhetetlenek...

Vajon szabadság-e az, ha egy kisebb börtönből egy nagyobbba kerülünk?

Az *objektumot* kisajátította a technika; a *szubjektummal*, pedig nem tud mit kezdeni a pszichológia.

Az ideológia pedig nem más, mint az emberi szellem eltorzult alakzata.

Eukleidész. Vajon a párhuzamos gondolatok is csak a végtelenben találkoznak?

A tudomány a cáfolhatatlant és a véglegest keresi, miközben önmaga mindig cáfolható és csak időleges.

Igen gyakran az eretnekmozgalmak az újszerű dogmáik mentén lebonthatatlan hierarchiát szerveznek.

Az államadósság fogalma nem más, mint a fináncoligarchiát álcázó maszk.

A vallásháború mindig háború is egyben Isten ellen.

Vajon *értelmes* tevékenység-e a tudomány?

Az embert az Istentől való távolodása 'feljogosítja' arra, hogy saját rendszere szerint értelmezze a világmindenséget.

A vallás rá akarja beszélni Istent arra, hogy ismerje el, hogy ő az isten.

Mi is az ember? Az igazság birtokosa, a hazugság alkalmazója; a szeretet megélője, a gyűlölet letéteményese; a jó ideája, a rossz megtestesítője; a világmindenség dicsősége és szégyene.

A kötél táncos sikere a kötélen is múlik!

A valóságnak csak egy kis töredéke ragadható meg a gondolkodással.

A rend nyitott, a rendszer zárt – ezért van az, hogy egy tudomány sem tud önmaga zárt rendszerén túlnyúlni.

A *külvilág* és a *belvilág* megismerése nem azonos a megértésével.

Emberi funkciók: *térbetöltés* és *időkitöltés*.

Jogi alapállás. A legtöbb törvény törvénytelen.

Miért pont azok tartanak be a törvényeket, akik hozták!?

Soha nem szabad a hatalomban részt venni, soha nem szabad a hatalom ellen lázadni; mert két dolog erősíti mérhetetlenül a hatalmat, ha részt veszünk benne és, ha lázadunk ellene.

Ha a fennálló életrend alapja a hatalom és nem a kölcsönös szolgálat, akkor olyan állapotok alakulhatnak ki, amelyeket napjainkban tapasztalhatunk.

Napi politika: a hatalom diktátumainak közvéleményként való beállítása.

Nincs a világnak sehol egy olyan egzakt pontja, ahonnan nézve az egész világ befogható és megérthető lenne.

A legnehezebb a régi felismerésekről való lemondás.

Vannak olyan döntések az életben, amelyeknél senki mást, csak a saját lelkiismeretünket szabad megkérdezni.

Egy eszmének az árt a legtöbbet, ha megvalósítják.

A kereszténység diadala végkép eltemette az igazi jézusi gondolatokat.

Ha szó éri a ház *elejét*, az a *hátsójának* is szól.

Lesújtó lelkiállapot lenne, ha azt éreznénk, hogy már minden törekvésünket megvalósítottuk.

A szél nem látható – csak a következménye.

Az igazságot nem lehet *szolgáltatni* csak *szolgálni*. A büntetést nem lehet *végrehajtani*, csak *levezekelni*. A rendet és a csendet nem lehet *őrizni*, csak önmagunkban *megteremteni*. Az ítéletet nem lehet *végrehajtani*, csak *megbocsátani*. A szabadságot nem lehet *elveszteni*, csak *élni vele*.

Mások életét általában azok kívánják rendbe tenni, aki a *sajátjukkal* nem boldogulnak.

Két dolog biztos: a hit nem *-tudomány* és nem *-tan*.

Gazdaság. Most a termelés és a fogyasztás növelésével nem állítható helyre a gazdaság; ellentétes előjelű folyamatokra van szükség!

Nem mindig az a jó gondolat, ami publicitást kap...

A történelem sohasem a *múltra* vonatkozik, hanem alapvetően *jövőkép*.

Kereszténység az, ahogyan az életünket éljük...

Ahol a tér-idő meggörbül, menny és föld összeér.

Ha Istent félre állítjuk, azonnal a hatalom lép a helyébe.

A bűnben már benne van a büntetés is – így a 'kívülről' történő büntetés értelmetlen.

Az uralom szüli a függetlenségi vágyat s a függetlenségi vágy az uralmat.

Csak az 'első' az igazság a 'második' már hazugság...

A legnagyobb illúzió a hatalom – ami most az egyetlen realitás.

Egy tökéletlen világ képe alapján nem érthető meg egy tökéletes világ.

Isten nem olyanak teremtette a világot, mint amilyen, ám nekünk kell olyaná tenni a világot, amilyenek Isten teremtette.

Mindig kedvezőbb egy jó szándék, rossz elgondolással, mint egy rossz szándék, jó elgondolással.

Isten szeretete sokkal erősebb annál, mint amit mi véteni tudnánk ellene.

Paradigmaváltásra van szükség a paradigmák leváltására!

Nem Isten tehet szabaddá minket, mert a szabadságot nem kényszerítheti rá senkire.

Isten szem elől tévesztése, önmagunk elvesztése.

Bizony, Isten igazi megismerése a vallási képzeink elvesztésével jár.

A legnagyobb *rossz* a vallásos meggyőződésből elkövetett *rossz*.

Semmi sem tesz bennünket annyira magányossá, mint saját rögeszméink.

Sokszor annak, ami *nem történik meg* sokkal nagyobb jelentősége van, mint ami megtörténik.

Transzcendencia. Isten természetesen *nincs*, azaz nem természetesen *van*.

Rabok vagyunk a szabadság börtönében.

Az élethez *tér* kell és *idő* és ezekben sok-sok személyes *kapcsolat*.

Az, hogy tudjuk-e Isten állandó jelenlétét vagy sem, annak semmi köze ahhoz, hogy Isten állandóan jelen van vagy sem.

Meditáció. Becsukni a szemet és tisztánlátásra törekedni.

Csak olyan dolgoknak érdemes alávetni magunkat, ami több, nagyobb önmagunknál.

A végtelen tagadása sohasem véges.

Vannak olyan dolgok, amelyeknek nem használ az, ha elemzik.

A vitás kérdéseket legelőször mindig önmagunk felé kell feltenni.

A férfiak *ugyanazok*. – A nők *mások*.

Életcél. A különböző dolgokban megtalálni a hasonlóságot, a hasonló dolgokban megtalálni a különbözőséget.

A *gondolkodás* határozza meg a filozófiát, vagy a *filozófia* határozza meg a gondolkodást?

Vannak, akik élettelen életet élnek.

Egy igazság létezik, de a hozzá vezető út *számtalan*.

Nem minden *létező* nyilvánul meg realitásként, és nem minden *realitás* nyilvánul meg létezőként.

Soha nem baj az, ha kerülő úton jutunk el a célhoz.

Életcél. *Elkerülni* az elkerülhetőt, *elfogadni* az elkerülhetetlent.

Az igazságtól azonnal eltávolodunk, amikor birtokolni akarjuk azt.

Amihez ragaszkodunk, az vész el a leghamarabb.

Legtöbbször a lelkiismeret szavát értelmezzük félre.

A rosszat csupán ki kell kerülnünk, ha szembe megyünk vele, akkor még rosszabb lesz.

Az utolsó *kezdés*, az első *végzet*...

Azt hisszük, az igazságtalanság: *történik*, pedig mi magunk: *cselekedjük*.

A bűn a lélek betegsége...

Az ember kísérletet tesz a világ teljes *szakralizálására* – ám nem sikerül neki. – Az ember kísérletet tesz a világ teljes *deszakralizálására* – ám nem sikerül neki.

Nem elég csak a *teremtés* – az embernek mindig, mindent újra kell teremtenie, azaz meg kell mindig, mindent *szentelnie*.

Minden tény ideiglenes...

Az igazán nagy gondolatok mindig csak csendben, becsukott szemmel keletkeznek.

A *felismeréseinket* meg kell tartanunk, az *ítéleteinket* el kell vetnünk!

Mindenkiben ott lakozik minden...

A problémáinkat kizárólag azért generáljuk, hogy legyen mit megoldanunk.

A tárgyak akkor válnak hasznunkra, ha meg sem érintjük őket.

Gyakran viselkedünk áldozatként, anélkül, hogy áldozatok lennénk, és anélkül, hogy áldozatot hoznánk.

A pszichológia úgy bánik a *lélekkel*, mint a teológia *istennel*, a tudomány a *természettel*...

Az utolsó szó jogán a legjobb mindig hallgatni!

Amit kiharcolunk, az *elveszük*, amit megkapunk, az *megmarad*.

Az Egy folyton gyarapodik, mégsem lesz egynél több.

A *természet* sohasem *természetes*, sokkal inkább *természetfeletti*.

A vallásban fedezhetjük fel az Istennel való *összemérhetetlenségünket* és *azonosságunkat*.

Valójában Isten *transzcendenciába* való eltávolítása, az ember *immanenciába* való menekülését jelenti.

Nincsenek egyedi események, ami megtörtént, az máskor is meg fog történni; és csak az történik meg, ami már máskor is megtörtént.

Isten a világtól nem *különböző*, ám a világ Istentől *különböző*.

Egy egyetemesség van,- de a *sok* tapasztalható meg benne.

Az igazi gondolat nem *támad* és nem is *védekezik*.

A *semmi* jelentősége napjainkra megnövekedett, olyannyira, hogy már-már a *valamiről* kezdünk el beszélni.

A világot be kell rendezni, hogy élhessünk benne – erre valók a meggyőződéseink.

A legnagyobb rejtély önmagunk számára vagyunk.

Szent folyadékok: *víz, tej, bor, vér...*

A fiatalság a *kereséssel* ér véget, az öregség a *megtalálással* kezdődik.

Metamorfózis. Azzá kell alakítani magunkat, akik *valójában* vagyunk!

Az istenkeresés nem más, mint visszavágyódás Istenhez.

Elsősorban a szemünkön látszik, hogy már mi mindent látott...

Ha *győzni* szeretnénk, a *vesztések* oldalán kell állnunk!

Körülöttünk a dolgok *javunkra* vagy *vesztünkere* történnek – kinek-kinek a felfogása szerint.

A sors szereti a *jó* és a *rossz* eseményeket egymás mellé, olykor egymásba helyezni.

Ezotéria. Minden titok belénk van rejtve.

Embervoltunk: *Isteni szikra*. – *Állati* ösztön.

Szabad akarat = a döntések látszata.

Determináltság = a döntések ténye.

Grafotörténelem. Ahogy megjelent az *írás*, megjelentek az *írástudók*, ahogy megjelentek az *írástudók*, megjelent az *árulásuk* is.

Murphy. Ahová az ember beteszi a lábát ott minden elromlik.

Mindig sokkal többet kapunk a sorsunktól, mint amennyit adhatunk neki.

Nagyon *elvonni* a valóságot nem lehet.

Az életet nem élni kell, hanem elképzelni – ezután már az élet éli önmagát.

Az *erőszak* forrása legtöbbször az *engedelmesség*.

Aki képes *önmagától* elvonatkoztatni, az megtalálja *önmagát*.

Szakadatlan *élet* van és szakadatlan *halál*...

A *megújulás* és az *elfogyás* részesei vagyunk.

Nem az a kérdés, hogy van-e Isten vagy nincs; hanem ha van, miért *van*, ha pedig nincs, akkor miért *nincs*.

Az *éghez* kell fordulnunk ahhoz, ha azt akarjuk, hogy stabilan álljunk a *földön*.

Eddig és ne tovább! – Mindennek megvan a maga érvényességi tartománya, továbbhaladva minden érvénytelenné válhat.

Válság azért van, hogy az egészet újra lehessen kezdeni.

Egy vallás fejlődését mindig az *apologéták* és az eretnekek *biztosítják*.

Szakadatlan *élet* van és szakadatlan *halál*.

Hisztóriai evolúció. A történelmet mindig azok írják, akik jól tudnak *alkalmazkodni*.

Semmiben sem hinni ugyanannyit jelent, mint *mindent* lehetségesnek tartani.

A legtöbbször meg tudjuk ítélni, hogy jó-e vagy rossz az, ami velünk *történik*; azt már kevésbé, hogy jó-e vagy rossz az, amit *teszünk*.

Arról beszélünk a legtöbbet – mint meglévőről – amiben hiányt szenvedünk (szabadság, demokrácia, esélyegyenlőség stb.).

A *fény* felé kell fordítani mindent, úgy kell megnézni!

Minden lét: *együttlétezés*...

Nagyon rossz pszichológus az, aki azt mondja, ismeri az emberi lelket.

Mindennek van következménye, de soha nem az, ami látszólag következne belőle.

Soha nem az a baj, hogy keveset *tudunk*, hanem az, hogy sokat *tudunk* rosszul.

Jellemző, hogy soha nem láthatók azok a szálak, amelyek mindent mindennel összekötnek.

Teológia. Egy *dogmatikus* kijelentést csak egy másik *dogmatikus* kijelentéssel lehet megcáfolni.

Az igazság nincs benne eleve önmagunkban, nekünk kell beletenni és megkeresni azt.

Pletyka. A titkot mindig az tudja meg legelőször, aki elől titkoljuk.

A félelemnek nincsenek *nevei* – csupán *álnevei*.

Nem csak a fennálló törvényeket lehet megszegni...

A legjobban akkor szoktunk veszekedni, amikor nincs min.

Az engedelmisség egyik következménye a megalégedettség.

Csak egyetlen demokrácia létezik: a senkitől semmit el nem vevő és a mindenkinek mindent odaadó körfolyamat.

A másik számára mindig van bennük valami *érthetetlenség*. – Számunkra mindig van a másokban valami *érthetetlenség*

Az élet íve folyton lefelé tart: elpusztulni apránként...

Isten mindig közelebb van hozzánk, mint mi öhozzá.

Istenhez a kételkedésen át is el lehet jutni.

Az ember nem középpontja valaminek, hanem neki van középpontja, azaz Istene.

Minden valószínűség szerint lehetséges egy a végtelennél is végtelenebb *végtelen*...

Közmegegyezéssel *elhallgatni* valamit, ugyanolyan szellemi sötétséget indukál, mint közmegegyezéssel hosszasan *fecsegni* valamiről.

Teológia sok van Isten csak egy. Ma már csak isteni fragmentumok vannak és ehhez hozzávetőlegesen ötezer vallás.

Nincs *csak* értelemmel felfogható igazság.

Ha minden lehetséges, akkor a lehetetlen is lehetséges.

Semmi nem tartozik úgy egymáshoz, mint az *'igen'* és a *'nem'*.

Ami *lesz*, az mindig bizonytalan, csak az a bizonyos, hogy *lesz*.

Már nagyon hiányzunk Istennek!!!

Nem szabad tudást színlelnünk ott, ahol semmit sem tudhatunk!

A vallások ellentmondanak *egymásnak* és *önmagunk*.

Ha másvalakiről beszélsz, magadról szólsz.

Ön-irodalom-kritika. Olyat olvas *magától*, amit *másoktól* el sem olvasna.

Minden kiút Istenhez vezet...

Az Isten elhagyta a világot? Vagy a világ hagyta el Istent? – Mert a kettő ugyanaz...

Mindig önmagunk által *bűnbödiünk* és/vagy *jutalmazódunk*.

A legzavarosabb víz is letisztul egyszer: a nem a helyükön lévő dolgok is előbb-utóbb a helyükre kerülnek.

A *zsinányokat* megkoronázzuk- a *királyokat* börtönbe zárjuk.

Nota bene. A tél mindig *hosszú*, a nyár mindig *rövid*.

A béke *van* – a háborút *csinálják*.

A világ igazságtalanságokból áll, de mégis az igazságban kell élnünk!

Választási kampány: hencegni olyasvalamivel, ami valójában nincs is.

Mondják, hogy a tényeket le kell szögezni. Igaz, mert a tények azonnal odébb állanak.

Minden idő *eljön* egyszer, csak az örökkévalóság van mindig *jelen*.

Befejezetlen mondat. Akár rossz irányba, akár jó irányba haladunk: egyformán elfáradunk, de...

Az *átok* ellen nem lehet fellázadni, az *áldást* nem lehet visszautasítani.

Befelé kell nézni, önmagunkba, és ott kell megtalálni a dolgok végső titkait!

Pogány időket élünk! Meg kellene szentelnünk mindennapjainkat.

Nincs reálisabb ember, mint a misztikus.

Nem az események sietnek körülöttünk, hanem mi sietünk el az álló dolgok mellett.

Nem kell mindent kimondani, nem kell mindent leírni – elég, ha csak az Isten tud róla.

A behódolásnál csak egy rosszabb van: a lázadás.

Tudni kell a *mélységről*, ha a magasban vagyunk. – Tudni kell a *magasságról*, ha a mélységben vagyunk.

Az *első* mindig *belső*...

Amikor veszekszünk, soha nem a másikkal van bajunk, hanem saját magunkkal.

Historizmus. A történelemnek nincsenek tényei, legfeljebb a tényeknek lehet történelme.

A filozófiai szótárakban *Engels* és *Echart-mester* viszonylag közel kerültek egymáshoz; ám hogy milyen messzi vannak egymástól, az mindenfajta szótár kereteit széjjelfeszítené.

Felgyorsult idő. Már végig sem tudjuk gondolni a gondolatainkat.

Amit nem nagyon sikerült megvalósítani internacionalizmus címszó alatt valakiknek, most ugyanazoknak globalizmus címszó alatt sikerült.

Már nem élhető életet élünk, s ebbe fogunk belehalni.

A *jó* akkor is jó, ha milliók taposnak rajta; a *rossz* akkor is rossz, ha milliók magasztalják.

Ha most élne Jézus, akkor újra megölnénk – *újra meg újra...*

Azért kell, hogy legyen újjászületés, mert úszhatjuk meg, hogy meg ne ismerjük önmagunkat.

Ünnep és *hétköznap* egy napon van.

Mire egy komédiaíró írna egy jó drámát, már túl is van élete nagy tragédiáján.

A transzcendenciában nem sok lehetőségünk maradt – lehet, hogy csak a kérdés.

Az ember teremtésénél/evolúciójánál történt meg az *objektív* és a *szubjektív* kettéválása.

Ami szemben áll, az egymásra is van utalva!

A szabadság nem választható, ez benne a legnagyobb önkény.

Episztemológia. Az érzékszerveinkkel nem csak egyszerűen *letapogatjuk* a külvilág tárgyait, hanem sokkal inkább *megalkotjuk* azokat.

Az akut *bajszja* és a krónikus *unalom* korát éljük.

Nem magával a rosszal van a baj, hanem azzal, ha a rosszat jónak kezdjük el látni és e szerint kezdünk el élni.

Üzleti örökkévalóság: H. – V.; 0 – 24.

Tudjuk, hogy tudjuk. *Tudjuk*, hogy nem tudjuk. *Nem tudjuk*, hogy tudjuk. *Nem tudjuk*, hogy nem tudjuk.

Inog a világ – csak azt nem tudni még, hogy merre dől el...

Nem mindegy, hogy ki uralkodik, mert mindig az határozza meg, hogy mi igaz, s mi nem.

A *fiatalság* csak az *öregség* tükrében pillantható meg.

A *nappalok* tettei határozzák meg az *éjszaka* álmait.

Jézus az Istenben vált emberré azért, hogy mi az emberben válhassunk istenné.

Előrefelé élünk, – mindenfelé álmodunk, – hátrafelé halunk meg.

Meghalni annyi, mint megszabadulni a jövőtől.

Valaminek a *megszerzése* egyet jelent annak elvesztésével. – Valaminek az *elvesztése* egyet jelent annak megszerzésével.

Könnyű dolog a kereszténységet *megvallani*, nehezebb dolog a kereszténységet *hinni*, a legnehezebb dolog a kereszténységet *cselekedni*.

Másokat soha nem lehet becsapni csak *önmagunkat*.

Való igaz, hogy tartozunk az ördögnek, de nem ám azzal, amit nap, mint nap megadunk neki.

A *kereszténység* (a klérus hatalma), a *szocializmus* (a proletárság hatalma) és a *liberalizmus* (a mindenki hatalma) után csak az *arisztokratizmus* (a legjobbak hatalma) következhet.

Ecce homo. Az ember olyan sok ellentmondásból van összegyúrva, hogy az még önmagának is ellentmond.

Gyakran magunkon kívül találjuk meg önmagunkat.

Az álmok nem megfejthetők, legfeljebb lefordíthatók.

Retorika. A szónoklás nem más, mint fennhangon önmagunkkal beszélés.

Élni csak egyféleképpen lehet: a magunk módján.

Bármilyen hatalom is álljon fenn, olyan igazságot nem enged az kimondani, amelyik ellenkezik vele.

Születés= a létezésből az életbe lépés. Élet= létezés az életben. Halál= visszalépés az életből a létezésbe.

Mindennek van határa? – Nem, nincs a Mindennek határa!

Biztosak lehetünk abban, hogy a transzcendencia dolgában sohasem lehetünk biztosak.

A *múltban* és a *jövőben* élünk, pedig a *jelenben* kellene.

Nem szabad túl sokat elvárunk másoktól, ezt csak magunkkal szemben tehetjük meg.

Azok a bántások, amiket mi követünk el másokkal szemben, soha nem tűnnek olyan bántónak, mint azok a bántások, amiket mások követnek el velünk szemben.

Ecce homo. A *jó* embernek is vannak rossz tulajdonságaik. A *rossz* embernek is vannak jó tulajdonságaik.

A humorérzék azért van, hogy el tudjuk viselni a valóság és a látszat közt lévő különbséget.

Világunknak a jóból a jobb felé kellene tartania, de a rosszból a rosszabb felé tart.

A béke idején folynak a háborús készülődések. A háború idején folynak a béke előkészítései.

Aki jól akar járni, az rosszul jár!

Az élet terhei nem könnyíthetők, csak elviselhetők.

Az sem mindegy, hogy milyenek az ellenfeleink.

Különbözők vagyunk, ezért vagyunk.

El kell fogadnunk, hogy a kereszténységre – szellemi meghatározottságból – a farizeizmus jelentett igazi veszélyt és nem a gnózis.

Előtérbe kerültek a *bátság* gondolatok.

A céljainkat *valamiért* kell kitűznünk és nem *valami ellenére!*

Nem üldöz a múlt, amennyiben elfogadjuk és visszük magunkkal azt.

Lehet-e *nyilvánvalóvá* tenni a titkosat? – Lehet-e *titkosítani* a nyilvánvalót?

Az emberi sors elágazások és kapcsolódások sorozata, a sors sorrendjében.

Gyakran a dolgok a végükön kezdődnek el, s az elejükön fejeződnek be.

Igen, ‘a tükör által homályosan látunk’ – de nincs is ott semmiféle tükör!

A csoda mindig attól függ, hogy mit tekintünk természetesnek.

A pogányokból lesznek a legjobb szentek.

**

Mindenkinek vannak gyenge pontjai, a különbség csupán abban áll, hogy egyikünk-nél látszanak, másikonknál nem látszanak ezek a pontok.

Az *álm* szertefoszlik a valóságban, a *valóság* szertefoszlik az álomban.

Gyógypedagógiai filozófia. A bénát meg kell tanítanunk járni és nem a hátunkon kell cipelni!

Az emberi gondolkodás még nem szobatiszta.

Nyelvfiham. A katonai szolgálati szabályzat is – amely megmondja, hogyan kell az ellenséggel végezni – a ‘szolgálat’ szóból származik.

Önön cselekedetünk okozója és áldozata vagyunk.

Persze, hogy válság van! Hisz’ az élet értelme nem a *jó* és a *szép* hanem a *haszon* lett.

Nem a rossz megléte okozza a nehézséget ebben a világban, hanem annak teljes befogadása.

Szabad akarat = a döntés látszata.

Determináltság = a döntés ténye.

Ahova az ember beteszi a lábát, ott minden elromlik!

A kozmopolita eszméket a nacionalizmus szüli.

Sokkal könnyebb lefelé *csúszni*, mint felfelé *kapaszkodni*.

Pleonexia. Mindig több és több kell, mint amennyi elég.

Zsákutca. A kifelé vezető út sohasem *előre* van, hanem mindig *hátrafelé*.

Az úgynevezett modern piacgazdaság kizárólag az ember negatív tulajdonságaira épít.

Úgy tűnik, lehet az ateizmusnál is mélyebbre süllyedni, amikor Isten hiányát már nem érezzük hiánynak. Talán ennek a korát éljük.

Szociológiai paradoxon. Ahol sok a gazdag, ott sok a szegény is. – Ahol sok a szegény, ott kevés a gazdag.

Ami rövidtávon előny, az hosszútávon hátrány. – Ami hosszútávon előny, az rövidtávon hátrány.

Van, aki csak kergeti az ábrándokat, van, aki meg is ragadja azokat.

A hatalom másokat küld előre, a szeretet másokat maga után hív.

Aki manapság még hisz a haladásban, az a pusztulásban hisz.

Kétfajta eltévedés van: ha mindenki *egy irányba* megy, vagy ha mindenki *más irányba* megy.

Matematika. Kiszámíthatatlan a világ.

A filozófia története során még egy filozófus sem volt, aki megvilágosodott.

Az élet nem szép csak szépnek látszik. – Az élet nem csúnya, csak csúnyának látszik.

Egy gondolat megértéséhez gyakran egy egész könyvtár szükséges. – Egy gondolat megértéséhez gyakran egyetlen egy könyv sem kell.

Sok mindent megtudhatunk, ha egy pillanatra abbahagyjuk a gondolkodást.

Nem kötelességünk senki megértése, sőt jogunk van a másik meg-nem-értéséhez.

Nincs olyan háború, amelyben az egyik oldalon a *jók*, a másik oldalon a *rosszak* állnak. A háborúban mindenki a rossz oldalán áll.

A *jövő* úgy jön el, hogy *ma* legyőzzük a *tegnapot*.

Nincs önkívület, csak: önbelület.

Ha bárki/bármilyen felé lépünk egyet, *ő/az* is lép egy felet felénk.

Az a jó sors, amit éppen élünk megfelel annak, ami elrendeltetett nekünk.

A lét határozza meg a *tudatot*? Közel sem, mert *lét* és *tudat* egyugyanazon dolog.

Az álom szertefoszlik a valóságban, a *valóság* szertefoszlik az álomban.

Esztétika. A természet szépsége természetesen nem a természetben jelenik meg, hanem önmagunkban.

Egyre kevesebb az igazi próféta – egyre több a hamis vallásalapító.

A beszéd a csend szétforgácsolódása.

Lehet, hogy az *Újszövetség* és az *Ószövetség* filológiai értelemben egymáshoz tartozók, de az Isten Országá szemponjtából: *ég* és *föld*.

A tanúságtetés mindig rossz következményekkel jár, – erről ismerhető fel a tanúságtetés.

A hazug békénél jobb a háború...

A hiszékenység jön magától, a hitért messzire kell menni.

Freudizmus. A sötétben eltűnt dolgok ugyanúgy megvannak.

A modern emberben a tudatos és a tudattalan közt óriási szakadék tátong – ezért az átjárhatóság majdnem hogy lehetetlen. A primitív emberben a tudatos és a tudattalan között vékony hártya van csupán – ezért az átjárhatóság szinte korlátlan lehetőségű.

A megismerés három pillére: az intuíció, az empiria és az apriori ismeret. E három nem tud egymás nélkül létezni, így külön-külön egyik sem lehet érvényes.

Ami a másiban ellenszenves nekünk, az bennünk is megvan – csupán a háttérben, látenszen, de kitörésre készen.

Ha *raciónalisán* nézünk rá a világra, az *raciónalisán* fog visszanézni ránk. – Ha *irraciónalisán* nézünk rá a világra, az *irraciónalisán* fog visszanézni ránk.

A jóra nincs magyarázat, ám a rosszra számtalan.

Reláció. A *becsületünk* és az *anyagi javaink* között minden esetben fordított arány áll fenn.

A *sokak* szegénységétől a *kevésék* jól meggazdagodnak.

A tudomány kétélű fegyver: szolgál, és áldozatokat szed.

Demokrácia. Mindig a többség dönti el, hogy ki a normális és ki nem.

Az igazság nem statisztikai alapokon nyugszik – a sokszor, sokak által hangoztatott dolog még nem igazság.

Ha a *gazdagok* még gazdagabbak akarnak lenni, akkor a *szegények* még szegényebbekké válnak.

Az egyházak ma már nem a *hitben*, hanem a *perselyekben* élnek újra.

Kettős szerepvállalás. Egyszerre kell lennünk *elődnek* és *utódnak* is.

Rablóból lesz a legjobb pandúr. Kommunistából lesz a legjobb kapitalista. Diktátorból lesz a legjobb demokrata. Hazaárulóból lesz a legjobb hazafi.

Nincs ellentmondásosabb állítás, minthogy a történetírás a tényeken alapszik.

Antinómia. Minden repülőgép nehezebb a levegőnél.

Metanoiete! Változtassátok meg a fogyasztási szokásaitokat!

Amikor kevés az *örökkévalóság* – elég a *pillanat*.

Jó, ha hiszünk *Istenben*, ám nem árt, ha *vallási ügyekben* kételkedünk.

A politikának csupán egyetlen célja van: tartsuk tiszteletben a hazugságainkat!

Nagyon gyakran a kiindulópont és a cél ugyanaz.

Az emberi értelem legmagasabb szintje az irrealitás.

Az *abszurd* és a *paradox* az emberi lét legmegbízhatóbb közege.

Isten sokszor kínzó hiányként van jelen...

Nagyon *boldogtalan* ember az, akinek nincs szüksége mások segítségére. – Nagyon *boldogtalan* ember az, aki nem érzi szükségességét annak, hogy másokon segítsen.

Az evangéliumi mondanivaló elsikkadt, a legkevesebb visszhangot a hegyi beszéd kapta.

Minden elmúlik – de az elmúlás megmarad...

Függő viszony. Jó az, ha sohasem tudunk megszabadulni saját véleményeinktől?!

A lelkiismeret hangját általában azok a bizonyos *körülmények* nyomják el.

Elégedettségeinket az elégedetlenségeink szülik.

A meggyőződés mindig az a pillanatnyi állapot, amelyben biztonságban érezhetjük magunkat.

Másvalaki kárára sohasem lehetünk jók.

Mások halála emlékeztet minket saját halandóságunkra. – *Mások születése* emlékeztet minket saját halhatatlanságunkra.

Isteni törvények – *természeti törvények* – *emberi törvények* s a sorrend sohasem cserélhető fel.

A gazdagság nem más, mint a javakkal elfedett hiányérzet.

Az ember úgy jó, ahogy van, ám ezt életünk során elrontjuk.

A *pillanat* az örökkévalóság összesűrített állapota. – Az *örökkévalóság* a pillanat kitágított állapota.

Aki felidézi a múltat, az emlékszik a jövőre.

Gyökerestől kell megváltoznunk, nehogy *gyökerestől* kitépődjünk.

A *tudás* és a *nem-tudás* is a megismerés része.

Az ember mindig saját eszméinek hálójába kerül, melyből csak hosszas vergődés árán képes kiszabadulni.

Van, aki *kiszámítja*, van, aki *szemléli* a körötte lévő világot. Az előző igyekszik megváltoztatni, az utóbbi meghagyja eredeti állapotában azt.

Az emberi *tudás* növekedése magával hozza az emberi *tudatlanság* növekedését.

Minden új elmélet létrehoz egy másik elméletet is, nevezetesen önmaga ellentétét.

Az életet mindig azok kormányozzák, akik nem kormányoznak.

Az egyenlőség elmélete nemcsak megvalósíthatatlan, de végzetes is lenne, ha megvalósulna.

A próféták olyan dolgokat mondanak, amelyek később válnak csak érthetővé.

Annál közelebb járunk az igazsághoz, minél hosszabb távon szemléljük a világ dolgait.

Feltétlen feltételeznünk kell egy feltétlen alapot.

Akkor jön majd el a Kánaán, ha már nem található több nyalható talp.

Talán azt gondoljuk helyesnek, hogy senki se birtokolhasson többet, mint mi magunk. Pedig biztosan azt kellene gondolnunk, hogy mi magunk ne birtokolhassunk többet, mint mások.

Emberfeletti céljaink vannak, ám még az emberit sem értük el.

Vajon az *államnak* van szüksége a vallásra, vagy a *vallásnak* az államra?

A jó és a rossz is az emberi létben gyökeredzik, hogy melyik hajt ki belőle az rajtunk is múlik.

Az ember nem élhet örökké, ám élhet az örökkévalóságnak.

Az idő már kevesebb, mint idő – az idő már pénz!

A nacionalizmus *még* nem elég – a globalizmus *már* sok.

Transzparens. "Törekedjünk a lehetetlenre!"

A teológusok és a filozófusok egyaránt megoldhatatlan feladatok megoldására szakosodtak.

„Fosztóképzők.” Szentlélektan – lélektan – tan – dogma...

Az élet megállás nélküli menetelés az *Úton*, a végső végtelen *Cél* felé.

Értelmetlenség az értelemnek az értelmet értelmeznie.

Van-e nagyobb *öröm* az életnél és nagyobb szomorúság a halálnál? – Van-e nagyobb *szomorúság* az életnél és nagyobb öröm a halálnál?

Ami nem volt mindig, az nem is lesz mindig.

Van olyan *lépcsőrendszer*, amely nem vezet sehova. – Van olyan *lépcsőfok*, amely az égbe ér.

Lehet újra égni, de előbb hamuvá kell válni!

Van *horizontális* és *vertikális* idő, a horizontális *múlik*, a vertikális *örök*.

Mindig a másik ember láttatja bennünk saját gyarlóságainkat, ám ezeket a másikonak tulajdonítjuk.

Egy álproblémának is lehet jó megoldása. – Egy jó problémának is lehet álmegoldása.

A kötél tánc sikere a kötélen is múlik...

A fejlődés mindenkori útja: egyensúlyvesztés – egyensúlykeresés.

...és mi van a metafizika után???

A másik emberrel egyetlen ponton sem vagyunk *azonosak*, mégis *azonosak* vagyunk minden emberrel.

Dimenziók. Nincs *tér*, csak látvány! – Nincs *idő*, csak elmúlás!

Az idő nem *múlik*, hanem *telik*.

Tudható, hogy nincsenek véletlenek, ám nem lenne jó, ha nem is lennének véletlenek.

Csak az az őszinte, aki Istenhez őszinte.

A legnagyobb csoda az, amikor az érzésből gondolat lesz.

Csak dagonyázunk; életéveinket tapossuk ugyanabban a sárban.

Mialatt mi mások bűnét látjuk, azalatt mások a mi bűnünket látják.

A lélek a természetben megjelenő természetfeletti.

Az önmagunkon való segítségnek egyetlen járható útja van, ha segítünk másokon.

A hit dialektikája az elrejtőzködésben és a kinyilatkoztatásban van.

Fel kell vállalni annak a kockázatát, hogy *félre értenek*, de csak ez az egy lehetőség van arra, hogy *megértsenek*.

Ha túl megyünk a '*nem*'-en, az '*igen*'-hez jutunk; ha túlmegyünk az '*igen*'-en, a '*nem*'-hez jutunk.

Nem minden az, *aminek* látszik; – nem minden látszik annak, *ami*.

Az egyik legnagyobb illúziónk, hogy itt a jelenben a jövőt meg lehet alkotni. A jelenben csakis a múlt alkotható meg.

Pesszimizmus. Ami van, az soha nem az, aminek lennie kellene, ezért aminek lennie kellene, az soha nem tud megvalósulni.

Az emberi korlátoltság határtalan.

Megtérés. Egyszer csak lett Isten, holott azelőtt sosem volt.

Nincs *azonosság*, csak hasonlóság. – Nincs *ellentét*, csak különbözőség.

Úgy meghalni – olyan csendben és bölcsen – mintha ez lenne az *első* halálunk.

Bizonyára nem véletlen az sem, hogy nincsenek véletlenek...

Az erkölcstelenségnél sokkal rosszabb az erkölcsösség látszata.

Világnézet. Nem kívülről és alulról – hanem belülről és felülről.

Bárminő isteni üzenet csak az adott kor vallási, kulturális és pszichoszociális környezetének megfelelően tud megjelenni.

Pszichoanalízis. Saját destruktív vágyainkat vetítjük ki másokra – így lesz belőlük az ellenség.

A gyakorlat azt mutatja, hogy a házasságok felbomlásában mindig a *Másik* a hibás, pedig ez valójában pont fordítva van: az *Egyik* a hibás.

Nagyon *gátlástalannak* kell lennie annak, aki *mérsékelt* akar maradni.

Irodalom. Magunk olvasunk, de soha nem vagyunk magányosak.

Mások *szerénysége* sérti a hiúságunkat. – Mások *hiúsága* sérti a szerénységünket.

Gyakran büntetlenül lehet elkövetni *nagy* hibákat, ám még gyakrabban büntetődnek a *kis* hibák.

A *jövő* és a *múlt* ellen nem lehet hadakozni.

Csak az a győztes háború, amelyik nem tör ki.

Amit nem vonunk kétségbe, az nincs is.

Az erőnek nincs szüksége erőszakra.

Az emberi nagyság a kicsiség legfejlettebb formája.

A jószoknak a legjobb az emlékezőtehetsége.

Közgazdaságtan. Aminek magasabb az *ára*, annak kisebb az értéke. Aminek magasabb az *értéke*, annak kisebb az ára.

A *tévedés* akkor lesz *igazság*, ha beismerjük azt.

A legváratlanabb dolgok azok, amiket már régóta várunk.

Aki másokat térít meg, az maga soha nem tér meg.

Csak két biztos pont van: a *bizonyosság* és a *bizonytalanság*.

A demokrácia mások egyenlőségét kell, hogy jelentse, s nem a magunkét.

Az ego túszul ejti önmagát és ebből a helyzetből már képtelen szabadulni.

A legnagyobb bizonyosságunk önmagunkról van – mégis önmagunkról tudjuk a legkevesebbet.

A magunk hibáit kell kijavítani, mások hibáit másoknak kell kijavítani.

Örökérvényűnek *igazságoknak* kikiáltott pillanatnyi *haszonságok* kormányozzák a világot.

A legnagyobb veszély nem a szélsőségekben van, hanem a közepszerűségekben.

Szerepzavar. Az ember az anyagi világ főszereplője, ám az isteni szereposztás szerint a szellemi világ főszereplőjének kellene lennie!

Olyan az életünk, amilyen az istenünk, s olyan az istenünk, amilyen az életünk.

Vannak *istenképeink* és vannak *istenképtelenségeink*.

Isten a világ immanens aspektusa, a világ az Isten transzcendens aspektusa.

Aki önmagával vitatkozik, az másokkal ért egyet; aki másokkal vitatkozik, az önmagával ért egyet.

A halállal befejeződik az, ami még el sem kezdődött.

Az a csoda, hogy a természetfölötti is betartja a természet törvényeit.

Az örökérvényű dolgokat eldobjuk, az *eldobható* dolgokat megtartjuk.

Sok dolgot *mondunk*, amit nem is gondolunk. Sok dolgot *gondolunk*, amit nem is mondunk.

Az *anyag* áll a legmesszebb a szabadságtól. – A *szellem* áll a legközelebb a szabadsághoz.

Inkább *egyenes* gerinccel meghalni, mint *görbe* gerinccel élni!

Vallások. Nagyon gyakran van úgy, hogy az Isten *dicsőítése*, Isten *káromlásnak* számít.

A nagy *Egész* mindig csak a kis *Részben* nyilvánul meg.

Még nem tudjuk, ki az Isten – *már* nem tudjuk ki az Ember.

Minél jobban keresünk, annál több lesz bennünk a kérdőjel.

Rossz az a vallás, amely csak az *Istent* hirdeti az emberek számára, és az *embereket* nem hirdeti az Isten számára.

A világról kialakult képünk megakadályoz abban, hogy megismerhessük a világot.

Minden káosz új világot szül.

Gyakran, amikor megtalálunk *valamit*, azt hisszük, ez a *minden*, de kiderül, hogy ez a *semmi*.

Időnként a különböző isteneknek semmi közük Istenhez.

A háborúk a Sátán színeváltozásai.

Életünk során sok-sok olyan kapu zárul be, amelyen csak *belépni* lehet, ki nem. – Életünk során sok-sok olyan kapu zárul be, amelyen csak *kilépni* lehet, be nem.

Az *árnyékhoz* szükséges a fény is, de a *fényhez* nem szükséges az árnyék.

Van úgy, hogy nem látunk, nem hallunk, ám akkor látunk és hallunk meg mindent.

A csend *megszólal* – a hang *felcsendül*.

Isten rejtőzködése a mindentbetöltésében nyilvánul meg.

Jólét. Már minden megvan, csak az igazság hiányzik.

Az emberi sorsokba két aspektus vésődik be egymás mellé:

1. 'lehetett volna másként...'
2. 'csak így történhetett meg...'

Mindig a történelmi pillanatok örökkévalóságát éljük.

A *háború* csak akkor mutatja meg igazi arcát, ha éppen *háború* van.

Kellően *szegénynek* kell lennünk ahhoz, hogy *jó* emberek lehessünk.

Csak az emberi léleknek van ily pokoli *mélysége* és *mennyei* magassága.

Testünkkel a földön állunk, *lelkünkkel* az égbe nyúlunk, *szellemünkkel* pedig ezt a kettős helyzetet próbáljuk megfejteni.

A víz nagy kincs, s rajtunk múlik, hogy *szennyvíz*, vagy *szenteltvíz* válik belőle.

A *valósággal* szemben nem a *képzelet* áll, hanem egy *másik valóság*.

Szociálpszichológia. A *szegény* tiszteli a nálánál szegényebbet, ám a *gazdag* gyűlöli a nálánál gazdagabbat.

Senki sem tud panaszkodni, csak az ember...

Magány. A legnehezebb dolog önmagunktól megszabadulni.

Az *egyetlen* képes csak meglátni az *összest*.

A költő hangja minél inkább *egyéni*, annál inkább *egyetemes*.

A *tehetetlenség* nem tehetségtelenség, de a *tehetségtelenség* tehetetlenség.

Két állítás lehet egymással teljesen *ellentétes* anélkül, hogy az egyik *igaz*, a másik *hamis* volna.

Hányan is mondták már: *igazság* – pedig az *igazság* kimondhatatlan.

Fejlődés: a pre-kapitalizmusból – a poszt-kommunizmusba.

Lehet *egyszerű* dolgokat nagyon bonyolult módon bemutatni. – Lehet *bonyolult* dolgokat nagyon egyszerűen bemutatni.

Szociológia. Jobb választás egy remetei *magány*, mint egy feldúlt tömeg *közössége*.

Ha *magunk* vagyunk, ne legyen az nyilvánosan, ha *nyilvánosan* vagyunk, ne legyen az magunkban.

Nagyon lemarad az, aki a korát nem előzi meg.

Hogy *egyszerűek* lehessünk, óvakodni kell a *népszerűségtől*, a *nagyszerűségtől*, a *kiszerűségtől*, a *korszerűségtől*, a *stílszerűségtől* és a *számszerűségtől*.

Média. Már amit mondunk, azt sem mi mondjuk...

Ha *rendszerezni* kívánjuk a *rendet*, abból csak *rendetlenség* lehet.

Isten léte *meghatározhatatlan* és *megfellebbezhetetlen*.

Behunytt szemmel lehet a legmesszebbre látni.

Minden műnek van *társzerzője*: az olvasója, nézője, hallgatója...

A világ egyetlen képlettel leírható: $A=A$. – A világ egyetlen képlettel megcáfolható: $A \neq A$.

Kétségkívül létezik kimondhatatlan – máskülönben nem bírnánk kimondani...

Az életünkről csak logikai panelekben tudunk beszélni, ám panel sincs és logika sincs.

A *válságok* megoldása nem kormányintézkedésekben rejlik, hanem jó irányú, egyéni gondolat átalakításokban. Mint ahogy a *válságok* kialakulása sem kormányintézkedések hatására történnek, hanem rossz irányú, egyéni gondolat átalakításokban.

Transzcendencia. Ahol a logika nem érvényesül, ott nem a logikátlanságnak kell érvényesülnie, hanem egyfajta más logikának, amely paradox módon, teljesen logikátlannak fog tűnni.

Az okoskodó ész nagyon buta tud ám lenni!

A problémákat sohasem megoldjuk, hanem megszűnnek.

Valójában az empirikus (tapasztalati) világ, csupán a világ töredéke.

Amikor egy esemény bekövetkezik, akkor be fog következni egy másik is – és olyan nem lesz, hogy nem következik semmi.

Gondolat – szó – cselekedet. Ami a gondolaton túl van, az csak nem-gondolattal fogható fel. – Ami a beszéden túl van, az csak nem-beszélve mondható el. – Ami a cselekvésen túl van, az csak nem-cselekedve valósítható meg.

Minden *beszéd* csenddé enyészik, és minden *csend* beszéddé foszlik.

A világ '*rend*'-je a '*rendszer*'-telenségben áll.

Anti-dogmatika. Isten megismeréséhez kizárólag önmagunkon keresztül vezet út.

Ama bizonyos *objektív* nézőpont nem létezik, ám *szubjektív*, annál több.

A válság a fejlődés egyik vasútállomása – ha akarjuk: végállomás, ha akarjuk átszállóhely; de az biztos, hogy ugyanaz a vonat már nem megy tovább.

Antiszemita az, akit annak kiáltanak ki.

Az élet egy egész életen át tartó csomó kibogozása vagy összebogozása.

A vallás elsősorban nem elméleti okoskodás (*teológia*), hanem gyakorlati élmény (*misztérium*).

A küszöb az, amely *elválaszt* és *összeköt*; amelyet át lehet lépni és meg lehet benne botlani.

Önkéntes rabszolgából mindig több van, mint rabszolgatartóból.

Egyszer csak felébredni a misztikumba – egyszer csak belehalni a realitásba.

Hiába vannak értékeink, ha azokat nem értékeljük.

Istennek egyetlen titka van: saját maga.

Nem tudni, hogy az 'élet-műnek' *nézői* vagy *szereplői* vagyunk-e. Az azonban bizonyos, hogy az *író* és a *rendező* nem mi vagyunk.

A rabságnál csak egy rosszabb van: a 'mindent szabad' érzése.

Van, aki féli az igazságot s van, aki fél tőle.

A valóság nem olyan, amilyenek *megalkotjuk*, hanem olyan, amilyenek *megéljük*.

Napjainkra az erkölcsi fejlődés olyan magas fokra jutott el, hogy az már erkölcsatlenség.

Aki azt hiszi, nincs hibája, annak az a legnagyobb hibája!

Ahol az önzés uralkodik, ott a kishitűség szolgál.

Művében a Teremtő egyenlő mértékben osztotta el a jót és a rosszat, azonban azokat alaposan összekeverte.

A rossz nem szereti a rosszat, mégis összefognak. A jó szereti a jót, mégsem fognak össze.

Nota bene! Jézus a demokráciába halt bele.

Kivétel nélkül, minden forradalom a pokol *tornáca*, a szabadságharc az *előszobája* és a háborúk a *lakószobák*.

Álcázás. A kommunista elvtársak mögött ott a kapitalista; a kapitalista urak mögött ott a kommunista.

Van olyan szülő, aki egyedül neveli gyermekét, ez az elvált szülő. Van olya gyermek, aki egyedül neveli szüleit, ez az egyke gyermek.

A teljes magány: már önmaga társaságát sem szereti...

Az *értelem* nincs tisztába saját értelméről. Az *értelmetlenség* nincs tisztába saját értelmetlenségéről.

Még Isten sem tehetné meg, hogy az igaz ne legyen igaz.

A létezés belefér egy *porszembe*, ám túlnyúlik *mindenen*.

Jövő faggatás – múlt idézés – jelenben levés.

A tudat nem tudja bizonyítani, sem cáfolni önmagát.

A véletlen hozza a végzetes dolgokat, a végzet hozza a véletleneket.

Amit nem lehet bizonyítani, azt cáfolni is kár, amit nem lehet cáfolni, azt bizonyítani is kár.

Ha nem önmagunkat visszük a közösségbe – csak sokaságot kapunk.

Most még nem derül ki, hogy mi is az ember, ha kiderül: lehet, hogy már késő.

Két egymásra utalt ember nagyon *szeretheti* – nagyon *gyűlölneti* egymást.

Az *elérhető* dolgok előbb-utóbb elérhetők lesznek és meg is szűnnek – az *elérhetetlen* az, ami örök.

A szellemi nyugtalanság a szellemi nyugalom utáni vágyat fejezi ki.

Az ész felfedezi önmagát, de erről mit sem tud.

Istenek jönnek-mennek – az ember marad.

Lám a képtelenségben mennyi-mennyi kép található!

Zseni. Amit *tud*, azt nagyon tudja – amit *nem tud*, azt nagyon nem tudja.

Lehet mélyebbre is esni egy gödörbe, mint amennyire az ki van ásva.

A bizonyosság megszerzése érdekében tudni kell kételkedni is.

Kettős determináltság. Be kell bizonyítani a *jóról*, hogy jó. – Be kell bizonyítani a *jóról*, hogy nem rossz.

Az Isten ügyeivel foglalkozni annyi, mint az ember ügyeivel foglalkozni. – *Az ember* ügyeivel foglalkozni annyi, mint az Isten ügyeivel foglalkozni.

A tudomány kísértete: Vágyakozás tudni-sem-értelmes dolgok megtudására.

A létezésben minden létező a létezésért létezik.

Bizonyos, hogy nincsenek véletlenek, de biztos, hogy bizonytalanságok vannak.

Hipocondria. Betegnek kell lennünk ahhoz, hogy meggyógyulhassunk.

Vajon mi a jobb? A tiszta lap, vagy a teleírt?

Az *igazság*, amit keresünk, az nem a világban, hanem bennünk van. A *hazugság*, amit megtalálunk, az nem a világban, hanem bennünk van.

A legerősebbnek is megvannak a maga gyengéi, a leggyengébben pedig ott az erő.

A szenvedély ellentéte a nyugalom – ám szenvedély nélkül nincs nyugalom.

Gyöngék vagyunk erősnek lenni...

Olyan világot szeretnénk, amelyben csak okok vannak, következmények nincsenek.

Az élet értelme a halál, de mivel ez így értelmetlen, az élet értelme az életen és a halálon túl (meta) van.

A *szintézis* legfeljebb egy mondat, az *analízis* könyvtárnyi.

Definíció. A fel-nem-ismert téveszmét rögeszmének nevezzük.

Nagyon nem szeretne minket az Isten, ha minden akaratunk teljesülhetne.

Fokozatok. Betűvetés – mondatfűzés – szócséplés...

El kell hitetni magunkat másoknak úgy, hogy másokat is el kell hinni magunknak.

Nem lehet sötétben ülni és világosságot látni.

Lehet ott egység, ahol ellentét látszik; lehet ott ellentét, ahol egység látszik.

Ha csak az értelmi megismerésben hiszünk, a világ bezárul előttünk.

A kincset kiásni csak saját magamból tudom...

A *dolog* maga soha nem olyan, mint amikor számunkra tapasztalatként megjelenik.

Az intuícióban megtapasztalhatjuk, hogy tapasztalat nélkül is tapasztalhatunk.

Amikor már minden kérdés megválaszolásra került, még mindig lehet kérdéseket feltenni.

Értelmezés. Sok-sok értelmetlen dolog vált már kimagaslóan értelmessé.

Csak az az érdekes, ami érdekel bennünket; csak az az unalmas, ami unat bennünket. Így ugyanaz a dolog lehet érdekes is és unalmas is.

A tudásunk ma abból szempontból nő, hogy sok dolgot tudunk, ám *lényegteleneket*. Régebben sokkal kevesebbet tudtunk, de *lényegesebbeket*.

Táguló világegyetem. *Fokozatosan* ugyan, de *módszeresen* távolodunk Istentől.

Minden politika, mindig üres frázisokkal, szólammokkal építkezik, mégis, előbb-utóbb ez az építmény tetszeni kezd nekünk.

Pártatlanság. A Jóisten *mindenkit*, tehát *senkit* sem pártol.

Meg kell próbálni saját sorsunkat kívülről szemlélni.

Pszudológia. Nincs kis-igazság, nagy-igazság, fél-igazság; csak *igazság*, vagy *hamiság* van.

Elmélyülés nélkül nincs felemelkedés. – *Felemelkedés* nélkül nincs elmélyülés.

Ha az *értékek* tisztázatlanok, értékük elveszik. – Ha az *értéktelenségek* tisztázatlanok, értéktelenségük elburjánzik.

Ha keresed a *semmit*, a valamit találsz. – Ha keresed a *valamit*, a semmit találsz.

Kelet – Nyugat. A napba nézni, de nem ugyanabban az időpontban.

Istent áldozzuk fel magunkért, s nem *magunkat* Istenért.

A világ még nincs kész: nap mint nap újra kell teremteni!

Semmi nem olyan *praktikus*, mint egy jó kis *elmélet*.

A legnehezebb önmagunk *tudomásulvétele*.

Isten folyamatosan *szembesít* a valósággal – mi mégis a magunk valóságával *szembesülünk*.

Akár evolúció, akár kreáció, az egyik sincs befejezve...

Riport. Buta kérdésre *okosan* felelni. – Okos kérdésre *bután* felelni.

Azt sem tudjuk biztosan, hogy ebben a pillanatban a világ ráérszémél, vagy elájul.

Isten nélkül nem lehet Istent keresni.

A rosszra nem kell készülni, az ügyis bekövetkezik, a jóra készülni kell!

A végleges: *pillanatnyi* – az változás: *örök*.

Minél tökéletesebb a megismerés, annál nagyobb a titokzatosság.

A szellemben nincsen felsőbbrendűség – a szellem a felsőbbrendű.

Gyakran a nagy dolgot is *nagyító* alatt érdemes nézni, a kicsit pedig *távcsövön* át.

A *van* is volt lesz egyszer, a *lesz* is elmúlik, s a *volt* örökre a mélybe hull.

Mitől fáj a búcsúzás és mitől öröm az érkezés? Ugyanattól az örök változástól.

A megfejthetlent megfejteni – a megfejtetet titkolni.

Kreativitás. Érdektelen dolgokról érdekeset álmodni.

Van-e *oka* a szépnek? – Nincs! – Csak *következménye*.

Még a halál előtti utolsó pillanatban is életben vagyunk.

A jó király meghal az alattvalókért, a rossz királyért az alattvalók halnak meg.

Minden *somorúság* abból fakad, hogy nem tudunk valamit, minden *somorúság* abból fakad, hogy tudunk valamit. – Minden *öröm* abból fakad, hogy nem tudunk valamit, minden *öröm* abból fakad, hogy tudunk valamit.

Úgynevezett külső szépség nincs is, hisz' a dolgok csak belülről látszanak.

Az örök *semmi* hozza létre a pillanatnyi *valamit*.

A jóllakott emberből lesz a *moralista*, az éhesből a *forradalmár*.

Zárójelentés. Gyakran a zárójelbe tett mondatok fontosabbak lehetnek, mint a zárójelen kívüliek.

A *múló* élet csak epizódja az *örök* létezésnek.

Tervezés nincs *emlékezés* nélkül!

A különböző dolgok nem egymás *ellentételeiként* kell, hogy megjelenjenek előttünk, hanem egymás *kiegészítőiként*.

Az ostobaság is bennünk van, de nem kell mindig, mindenkinek elmondanunk.

Örök emberi törekvés, hogy *tudott* dolgot tudattalanná, *tudattalan* dolgokat tudottá tegyünk.

Ami *embertelen*, az istentelen is, ami *istentelen* az embertelen is.

Nincs érdemi különbség a *kocsmai* és a *kaszinói* részegség között.

Történelemírás. *Egybevenni* az össze nem tartozó jelenségeket – *szétválasztani* az összetartozó jelenségeket.

A *vallást* kell hitté tennünk, s nem a *hitet* vallássá!

A *szabadság* gondolata helyett a *gondolat* szabadságát kellene realizálnunk!

Mindig újabb és újabb definíciókban keressük az igazság magvát, ám az igazság definiálhatatlan.

A gondolat felelőssége sokkal nagyobb, mint a szóé, az írásé, vagy a tetté.

Igazság csak egy van, de egész más alakja jelenik meg az *anyagi* világban, mint a *szellemiben*.

Legtöbbször a tudomány tudományellenes.

A legnagyobb látószög, a *kicsit* egyetemesnek látni.

Csak az adatott meg, hogy a valóság jelenségeiben kereshetjük a valóságot, a valóság maga nem adatott meg.

Örök a *születés* – örök a *halál*.

Forrásból lesz a tenger – ám a *tengerből* nem lehet forrás.

Egyesülés által fogannak meg a különbözőségek.

Sokszor elbizonytalankodunk az önmagunkkal való azonosság bizonyosságán.

A *halálhoz* vezető úton sok-sok *életállomás* van.

Az *egyszerűség* néha nagyon *bonyolult* módon jön létre.

Még ha a költő mondja is *saját* versét: a *másét* mondja.

Rabság: nem tudunk szabadulni a szabadság gondolatától.

A világ már nem emlékszik a gyermekkorára, pedig ha megtenné, felnőttként tudna viselkedni.

A *halhatatlanság* a megsemmisülés egyik formája. – A *megsemmisülés* a halhatatlanság egyik formája.

Két dolgot nem lehet bizonyítani: a *semmit* és a *mindent*, csak a *valami* bizonyítható.

Nem tudhatjuk pontosan, hogy *hol* vagyunk, *kik* vagyunk, *miért* vagyunk és *meddig* maradunk itt.

Irodalomkritika. Ha nincs az *olvasóban* egy író is, és nincs az *íróban* egy olvasó is, mit sem ér az egész.

Egyszerre lenni mindenütt, annyit jelent, mint sehol sem lenni. – Sehol sem lenni, annyit jelent, mint egyszerre lenni mindenütt.

Örökkévalóság. Mivel a *tér* végtelen, nincs 'hol', mivel az *idő* végtelen, nincs 'mikor'. Csak *itt* és *most* van.

A *múlt* falait a *jövő* vakolata takarja, amelyet a *jelen* színezi.

Vannak olyan javak, amelyek nem megszerezhetők, ezeket kell megszereznünk!

A tényekre sosincs magyarázat; ami nem tény, csak azt magyarázzuk.

A *mély* gondolatok mindig *magasan* szállnak.

Az egyének sokszínűségéből származik a közösség egysége.

A Magyarhon újra áldozat – áldozat a globális tőke oltárán.

A *zaj* csendet, a *káosz* rendet, a *véges* végtelent és az *istentelenség* Istent követel – ám mindez fordítva nem igaz.

A *vezető* mindig a közösség képére és hasonlatosságára teremődik és soha nem a *közösség* formálódik a vezetőhöz.

Az *antiszemitizmus* ellen tenni valamit is csak *zsidóként* lehet.

Vajon a rozsdát mi marja?

Hazudunk akkor is, ha nem hiszünk saját igazunkban.

Sok dolog *bevégeztetik* és sok dolog előről *kezdetik*.

Az egyre jobban kiteljesedő *korruptió* jól bevált díszlete a *demokrácia*.

Bennünk lakik a *király* is, és az *udvari bolond* is.

Az isteni elrendelés leggyakrabban két formában valósul meg: a *törvényszerűségben* és a *véletlenben*.

Az ember általában azt akarja, hogy a másik ne akarja.

Hiszekegy. ‘...hiszek az Egyben,’

Vannak *kinyilatkoztatáson* alapuló megvilágosodások, és vannak *megvilágosodáson* alapuló kinyilatkoztatások.

Az isteni princípium egyszerre *állítmánya*, *alánya* és *tárgya* önmagának.

Ahány ember annyiféle *Út* van, ám mindenkinek csak a saját maga *Útja* járható.

Aki racionális úton próbálja megragadni az *istenit*, az a *semmibe* markol.

Isten a világ minden jelentős és jelentéktelen jelenségében jelen van, hisz’ *Ő* maga a *jelenség*.

Matematika. *Irracionális* feladványoknak nincsenek *racionális* megoldásai.

Kommunikáció. Ha kimondjuk azt, amit tudunk, rögtön ki kellene mondanunk azt is, amit nem tudunk.

Általában a *lényegtelen* dolgokról beszélünk, a *lényegesekről* hallgatunk.

Talán mindent meg lehet tenni parancsra, egyet azonban nem: *szeretni*.

Az emberi szabadságvágyat tulajdonképpen az korlátozza, hogy nem is akarunk valójában szabadok lenni.

Álmoskönyv. Ami az egyiknek *vágyálom*, az a másiknak *rémálom*.

Aki verset *ír*, verset is mond. – Aki verset *mond*, verset is ír.

Nem kell *mindent* egymagunknak megtenni, mert egymagunk nem is tehetünk *semmit*.

Vannak olyan dolgok, amelyeket tudunk, vannak olyan dolgok, amelyeket elfelejtettünk, s vannak olyan dolgok, amelyeket soha nem tudhatunk meg.

Parafrázis. Semmi nincs a *képzeletben*, ami előtte ne lett volna a valóságban. – Semmi nincs a *valóságban*, ami előtte ne lett volna a képzeletben. (Kivéve a *képzeletet* és a *valóságot*.)

Az emberi élet a tudattalan tudatosításának tudása.

Hosszú Út is vezethet rövid idő alatt, és *rövid Út* is vezethet hosszú idő alatt a Célhoz.

Nincs szörnyűbb látvány, mint egy gyógyult hipochonder.

Amikor álmodunk, nem álmodunk, hanem átélünk.

A *korlátok* elfogadása is lehet egy lépés a *szabadság* felé.

Igazság csak ott lehet, ahol *hazudni* is lehet.

A halál az, amikor már nincs mit felhoznunk saját magunk mentségére.

Isten *megismerése* nem lehetséges, csak *Ráismerés*.

Két rossz jövőkép van: a riogatás és a bagatellizálás.

Már nem beszélhetünk jézusi kereszténységről, csupán pálíról...

A művész a művében csak azt tudja *kitalálni*, amit előzetesen már *meztalált*.

Ahhoz, hogy valakinek *igaza lehessen*, kell keresnie egy olyasvalakit, akinek *nincs igaza*.

Már *minden* mögöttünk van s még *minden* előttünk áll.

Soha, senkinek nem lehet *bazugságban* élnie, mert mindig, mindenki esetében minden *kitudódik*.

Semmi sincs olyan *távol*, mint a megjátszott *közelség*.

Élő egység – *halott* egyformaság.

Van abban valami *jó*, ha a másíknak jó, van abban valami *rossz*, ha a másíknak rossz.

Ha túllépjük *magunk* határait, közelebb jutunk *másokhoz*.

Arról *szól* a kereszténység, amiről ma egy *hangot* sem hallhatunk.

Menthetetlenül van mentségünk minden menthetetlenre.

Zsidó kérdés: ‘...és *ki antiszemita azok közül, akik nem antiszemíták???*’

Minden mindEgy!

Az élet nagy *kérdése* az, hogy kibírjuk-e a valóságot? – A halál nagy *válasza* az, hogy nem!

A másík *elfogadása*, önmagam *megnyerését* jelenti.

Az úrnak kell *szolgává*, s nem a szolgának *úrrá* válnia.

A rágalmozóink sohasem a hibáinkat róják fel, hanem erényeinket.

A legkönnyebb a *múltat* megváltoztatni, a legnehezebb a *jövőt*, a *jelent* pedig lehetetlen.

Isteni *centrum* az, amely *egyszerre* van *mindenütt*.

Vannak olyan könyvek, amelyek azért íródtak, hogy megmagyarázhassák őket.

Újraolvasni fontosabb, mint olvasni!

Háborúra buzdít az, aki nincs a háború ellen.

Ahonnán a *fény* eltávozik, azonnal megjelenik a sötétség. – Ahonnán a *sötétség* eltávozik, azonnal megjelenik a fény.

Még azt is úgy gondoljuk, hogy lehet az eszperantót anyanyelvi szinten beszélni.

Aki hisz az *angyalokban*, az hisz az *ördögökben* is...

Gondozzuk a *gyökereket*, hogy megmutathassuk a *gyümölcsöket!*

Az emberiségnek nincs szüksége a *régi* ideológiákra – de az *újakra* sem...

Nem jó *kuruckorban* labancnak lenni. – Nem jó *labanckorban* kurucnak lenni.

Kommunikáció. Általában akinek nincs mondanivalója, az beszél a legtöbbet.

Nincs semmi a világon, aminek ne lenne valami *megfelelője*. – Nincs semmi a világon, aminek ne lenne valami *ellentéte*.

A beavatás sohasem beavatkozás...

Magasabb rendű dolgokat sohasem lehet megmagyarázni *alacsonyabb* rendű dolgokkal.

Nincs *egyenes*, és nincs *vízszintes* Út.

Aki sokat beszél, az nem tud valamit kimondani.

A rossz az alacsonyabb létminőségek túlsúlya.

A tömegben mindenki egyedül van.

Ha a testi léten kívül nincs mire támaszkodnunk, elveszett testek vagyunk.

A rossz csak akkor jelenik meg, ha szembeszállunk vele.

Mielőtt *megtörténne* egy dolog, az már előtte *megtörténik*.

..és azok, amiket nem merünk kimondani Jézusról:

- meglehetősen problémás kisgyermek volt;
- nem volt szépfű, macsó, atléta, kigyúrt, szupermen stb.;
- hajléktalan volt;
- munkanélküli volt;
- rettentő mód magányos volt;
- senki nem értette meg,
- azt is átélte egy villanásra, hogy milyen az, amikor elhagy az Isten;
- demokratikusan hozott ítélet alapján érte el a sorsa – a nép egyhangú szavazattal (*Barabás*) ellene szavazott;
- nem érte el (*Isten Országá*) célját a földön.

Meg kell találni magunkban a *jó* tulajdonságainkat is, kizárólag azért, hogy *fejlesztteni* tudjuk azokat. – Meg kell találni magunkban a *rossz* tulajdonságainkat is, kizárólag azért, hogy *csökkenti* tudjuk azokat.

Amit nem kommunikálunk, az *nincs*, de amit kommunikálunk, az még nem biztos, hogy *van*.

Aki megtanult *élni*, az tudni fog *meghalni* is.

Isten *mindenkié*, a vallás *egyeseké*, a bizonyosság *senkié*.

Ha a *jelen* el is felejtette *múltját*, a *jövő* fog reá emlékezni.

Az elindulásban *már* benne van a megérkezés – a megérkezésben *még* benne van az elindulás.

Remény. Ha voltak áldott *elődeink*, lesznek áldott *utódaink* is.

Talán van valami sorsszerűség a véletlenben.

Mikor azt mondjuk: itt a vég, akkor mindig elkezdődik valami.

Nem lehet *építés* rombolás nélkül. – Nem lehet *rombolás* építés nélkül.

Isten mindenhatósága abban nyilvánul meg, hogy az öröklétet a véges időbe, a végtelent a véges térbe tudta elhelyezni, úgy hogy Ő eközben mindkét dimenzióban jelen van.

Gyakran az ésszerűség az ész szerűség ellen hat.

Korlátaink korlátlanok...

Sokszor a függetlenségi törekvéseink függőségé válnak.

Mindennapjaink bilincset a szokásaink láncszemeiből készítjük el.

A világ, ahogy látom, az nem maga a világ – hanem csak egy mód, ahogyan látok.

A bölcs ember számára *egyértelmű* a többértelműség. Az ostoba ember számára *többértelmű* az egyértelműség.

Ugyanaz a dolog némelykor *semmi*, máskor *minden*.

Láncolat. Ki tudjuk *gondolni* – meg tudjuk *fogalmazni* – meg tudjuk *tenni*.

Mindig, minden rendszer összeomlik, mégpedig önön ellentmondásainak terhei alatt.

Paradoxon. *Lélek* nem lehet test nélkül, de *test* lehet lélek nélkül.

A világ nem dolog, de mi csak dologként tudjuk megragadni.

Az emberi tudásnak két határa van: a *még* nem tudás és a *már* nem tudás.

Teljes tudás nincs, miként teljes nem tudás sincs.

A dolgok sokkal inkább *kiegészítik* egymást, mint *kizárják*.

Isten titka nyilvános...

Törvény csak ott van, ahol *szabadság* is van.

A *vezéreszme* mindig *téveszme!*

Légy Isten felé tartó! Légy Istentől jövő.

Sok minden *lehetséges*, de csak kevés a *valóságos*.

Nincs *közösség* egyén nélkül. – Nincs *egyén* közösség nélkül.

Nem hazudni többet jelent, mint megmondani az igazat.

Ha hiányozna a világból a hiány – nem létezne semmi.

Csak nyüzsgünk, tolongunk, azt hívén, így jutunk előre.

Az istentisztelet távol áll minden teológiától.

Különbség. Keleten a vallások *elágaznak*, Nyugaton a vallások elszakadnak.

A más és más mindig ugyanaz.

Ha a tanítvány nem lép túl a mesterén az mindig a mester hibája.

Haladni csak a hagyomány képes.

A külvilág az az objektív valóság, amelyet az „én” kizárólag önmagában figyelhet meg.

Mindennek megvan a megfelelője és mindennek megvan az ellentéte. – Ám sokszor a megfelelő és az ellentét ugyanaz.

Utolsó álom az, amelyből ugyanabba a helyzetbe ébredünk, amelyikben álmunkban voltunk.

Valójában egyetlen igaz és érvényes eszme sincs.

Az egoizmus csúcspontja az öngyilkosság.

Sok-sok *rossz* emberi tulajdonságot ismerünk fel másokban, amit magunkban nem látunk meg. – Sok-sok *jó* emberi tulajdonságot ismerünk fel magunkban, amit másokban nem látunk meg.

Nincs *vezértelen* sereg, ahogy nincs *seregtelen* vezér.

Csak amikor elérünk egy célt, akkor látjuk meg, hogy van még másik cél is.

Minden kérdésünkkel önmagunktól különböző dolgokra kérdezzük rá, még akkor is, ha önmagunkra kérdezzük.

A misztériumba bele kell törődnünk, mert minden végső dolog előbb-utóbb misztériumnak bizonyul.

Isten meghalad minden bizonyítást és cáfolást.

A *múltról* vannak emlékeink, a *jövőről* vannak elképzeléseink – de a *jelenről* semmit sem tudunk.

Lehetetlen a lét nem-létének a léte!

Az „ego” az olyan valami, aminek akkor is igaza van, ha nincs igaza.

A művész az, aki megpróbálja *valószerűvé* teszi, ami egyszer *valóság* volt.

Mikor először *kinyitjuk* a szemünket: megszületik a világ. – Mikor utoljára *becsukjuk* a szemünket: meghal a világ.

A tudás határait a tudás nem lépheti át.

A természet semmi egyéb, mint amit elképzelünk róla.

Isten az egyetlen olyan egész, amely nem részekből áll.

A semmiből előtörő dolgok csak a semmibe hullhatnak vissza.

Ha a tudomány be tudná bizonyítani Isten létét, akkor bizonyos lenne, hogy Isten nem létezik.

Kevéssel kell beélnünk, hogy sok megadathassék.

Mindenesetben saját tanainkat tesszük meg dogmává.

Isten egy dologra nem képes: nem-létezni, mert Ő a létezés maga.

Tudomásul venni, de nem törődni a világgal.

Csak akkor lehetünk boldogok, ha mások boldogulását akarjuk.

A jövő a jelenben dől el – és mindig a jelenben is valósul meg.

Teológia: a megmagyarázhatatlan magyarázata.

A vallás *valakié* – a hit csak a *miénk*.

A nehézség nem Isten létének, vagy nem létének tényében van, hanem abban, hogy akit mi Istennek gondolunk, *az valóban Isten-e?*

A részekkel nem lehet azonosnak lenni, csak az Egésszel.

Az eszmék kényszerzubbonyában édes az őrjöngés...

Ki az, mi az, aki, ami létezik? – Mindenki és minden létezik, mert olyan nem létezhet, hogy valaki, vagy valami nem létezik.

Vannak az emberi élet-útnak igen keskeny ösvényei; itt tömegek nem mehetnek át, csak az egyén egymaga.

Egy létező léte csakis egy *másik* létező létével magyarázható.

Az ember tulajdonképpen egy olyan *isten*, aki nincs annak tudatában, hogy *isten*, ezért aztán egyáltalán nem úgy viselkedik, mint egy *isten*.

Senki és semmi nem adhatja azt, ami neki sincsen.

Nem az a kérdés, hogy van-e metafizika – sokkal inkább az, hogy miért éppen fizikai világban létezőnk.

Ha már hazudni sem lehet, vége a szabadságnak. Lehessen tehát mindig hazudni, de sohase hazudjunk.

Az ész a dolgok világában otthonosan mozog, ám ami nem dolog, abban gyanakvóvá, kételkedővé válik. És ha teheti, elmenekül ebből a helyzetből.

Isten születésünkkel belénk *születik*, s halálunk után *feltámad* bennünk.

Csak amitől *távol* vagyunk, annak érezzük *hiányát*.

Minden világi jelenség (fenomenon) a világon túlira utal.

Az ateista meg akarja alázni az Istent, amiért számára nem létezik.

Illúzió. A dolgok *történnék* köröttünk, *elszenvedjük* azokat – mégis úgy érezzük, hogy mi *cselekszünk*.

Amilyen mértékben győzzük le a *természetet*, ugyanolyan mértékben győz le bennünket a *természet*.

Az *erkölcstelenség*nél sokkal rosszabb az *erkölcsösség* látszata.

Mindig, minden tapasztalásban van igazság, de nem a teljes igazság – mert az nem fér bele egyetlen tapasztalásba sem, és a tapasztalások összességébe sem.

Menekülni valami elől annyi, mint *keresni* valamit. – *Keresni* valamit annyi, mint *menekülni* valami elől.

Többféle megismerés van, ezek közül négy a legfontosabb:

1. empirikus – tapasztalati;
2. racionális – tapasztalati;
3. a priori – velünk született;
4. intuitív – megsejtő;

Ám ezek a megismerési formák nincsenek külön – külön, csakis együtt.

Ha teszünk egy lépést a metafizika felé, az két lépést hátrál.

A legnagyobb baj, hogy minduntalan összetévesztjük a *léte*t az *élettel*, és viszont.

Az emberi tudás az a határvonal, amely elválasztja a *megismerhetőt* és a *megismerhetetlent*.

A tudomány fejlődése nem más, mint önmaga folyamatos és újbóli megcáfolása.

A világrend helyett világrendszerek uralkodnak, – ez minden *rendetlenség* oka.

Nagyon nagy *bizonyosság* kell ahhoz, hogy igazából *kétkedni* tudjunk.

Nemcsak az *idő* ciklikus, hanem a *tér* is.

A helyes *cselekvés* nehéz, a helyes *beszéd* nagyon nehéz, de a legnehezebb a helyes *gondolkodás*.

Vannak dolgok, amelyek csak igen *távoli* rálátással szemlélhetők. – Vannak dolgok, amelyek csak igen *közeli* rálátással szemlélhetők.

Mindig a *határhoz* érünk és mindig a *határtól* indulunk.

A *hit* mindig vallásos alapokon áll, ugyanúgy a *hitetlenség* is.

Emberi szellem: önmagát elgondoló gondolat...

Nincsenek azonos, csak párhuzamos Utak – ám a Párhuzamosak a Végtelenben találkoznak.

Az önmegismerés egyetlen útja az akadályok leküzdése.

A *tézis* és az *antitézis* mesterséges, a *szintézis* természetes eredetű.

A nem-ismerés még nem *tévedés*, az ismerés még nem *igazság*.

Az emberiség egy önmagával szembe menetelő hadsereg.

A *rend* és a *szervezettség* harcában jelenleg a szervezettség áll győzelemre.

Az ember a külvilágra és önmagára is reflektálni tudó lény – ám ez a kettős reflexió minden zavarnak forrása is egyben.

Minden *fejlődés* egyben leépülés is. – Minden *leépülés* egyben fejlődés is.

A mítosz nem a magyarázatot helyettesíti, hanem maga a magyarázat.

Prioritás. Az *anyagvilág* a szellemvilág káprázata, és nem a *szellemvilág* az anyagvilág káprázata.

Ha azt érezzük, hogy az Egyház is *tilt* és az állam is *tilt*, jó esélyünk van arra, hogy helyes úton járunk.

Életünk *célja* és *eszköze* az életünk.

Külső eredményektől változás sohasem várható; a változás mindig *belső* eredményből fakad.

Nem lehet tökéletesnek *öltözni*, hisz' ahhoz mindent le kell *vetkezni*.

Ha elvetjük *valaki* szeretetét elvesztettünk *valakit*.

...hagyni, hogy *pusztuljon*, hisz' csak így van lehetőség arra, hogy újjá *szülessen!*

Ellentét van, de *ellentmondás* nem lehetséges.

Gazdaságpolitika. A profit *egyeseké*, a veszteség *mindenkié*.

Ha a képesség-*növekedés* lelkiismeret-*csökkenéssel* jár, kár érte...

Teológia. Az *újra-megfeszítések* korát éljük.

A megtörtént és a meg-nem-történt dolgok is megismerhetőek.

A legtöbbször egyszerre bizsereg bennünk az *alsóbbrendű* – fizikai, biológiai – erő. és a *felsőbbrendű* – spirituális, transzcendens erő.

Nem sokáig kell beszélni magáról a *profánról* ahhoz, hogy az ember közben maga is profánná váljon. – Nagyon sokáig kell beszélni a *szakrálisról* ahhoz, hogy az ember közben maga is szakrálissá váljon.

A szóban nem az a csodálatos, amit kimondunk, hanem ami mögötte van.

A végső kérdésekre sohasem a válasz következik, hanem újabb és újabb kérdés.

Csak arról az *Útról* születhet hiteles *Tanítás*, amin jár az ember.

Azt még nem tudjuk, hogy az *odaát* jön-e majd ide, vagy az *ideát* megy majd oda.

Az élet útja a *halál* és a *születés* kapuin át vezet.

Homeopátia. *Mitől* leszünk betegek és *mitől* gyógyulunk meg? Gyakran *ugyanattól*.

Égtájak. A ma *nyugatra* megy s a holnap *keletről* jön.

Egybeesni és különbözni, ugyanakkor *különbözni* és egybeesni.

Soha nem a *királysággal* van a baj, hanem mindig a *királlyal*.

Az irrealitás nem *eltakart* realitás, sokkal inkább annak *kitakarása*.

Két fajta ember van: a *király* és a *bolond*.

A nyelv tele van *súlyos* kifejezésekkel, amelyeket *enybe* értelemben használunk. – A nyelv tele van *enybe* kifejezésekkel, amelyeket *súlyos* értelemben használunk.

Vannak pillanatok, amelyek megrendítően *nagyok*. – Vannak hosszú órák, amelyek közömbösen *kicsik*.

Nincs megfelelő *akaratumk* arra, hogy feláldozzuk méltóságunkat és nincs megfelelő *méltóságunk* arra, hogy feláldozzuk az akaratumkat.

A kezdet kezdete akár a vég vége is lehetne.

Az emberi gondolkodás, majd az azt követő tevékenység alapvető hibája az *oszthatatlan* valóság *darabokra* tépése.

A gyeplő vezet és félrevezet...

Sajtószabadság természetesen nincs. Sajtószabadosság természetellenesen van.

Nem *normális* az, aki nem tudja, hogy *nem normális*.

A *valóság* az nem a *valóság*, hanem egyszerűen az, amit annak tartunk.

Aki a *semmitől* fél, a mindentől fél. – Aki a *mindentől* fél a semmitől fél.

...bizony, előfordulhat minden – és mindennek az ellenkezője is.

Gyávaságból ragaszkodunk *félelmeinkhez*.

Meditáció: csak *kikapcsolódva* lehet *bekapcsolódni*.

A megszokás mindig közömbössé tesz; a túl sok szín előbb-utóbb színtelennek látszik.

Isten a világok lehető *legjobbikát* teremtette, de mi a világok lehető *legrosszabbikát* valósítjuk meg.

Ha keresztények vagyunk, és nem üldöznek – akkor ott valami nem stimmel...

Sokszor van úgy, hogy *másokat* megértünk, de mi magunk talányok maradunk. – Sokszor van úgy, hogy *magunkat* megértjük, de mi mások talányok maradunk.

Általában *sok* kérdésre kevés választ, *kevés* kérdésre sok választ kapunk.

Aki már tavasszal elkezd beszélni az elmúlásról, – az ősszel miről fog beszélni?

Az ostobaság jól *tanítható* és jól *tanulható*...

Aminek a *haszonélvezői* vagyunk, annak nagyon hamar *áldozatává* is válhatunk.

Az ember az a lény, aki a legnagyobb mértékben tud különbözni önmagától.

A teljesség, ha darabokra törött is, minden egyes szilánkban benne van.

A félelem mindig az egoizmus *keménysege* és az isteni princípium *lágysága* közti feszültségből alakul ki.

A végső kérdésekben senki más nem tudja megmondani, hogy: mi micsoda, ki kicsoda, – csak mi magunk.

Amilyen hatással vagyunk az univerzumra, olyan hatással van az univerzum is ránk.

Tattoo. Hazánk egy olyan kétkarú óriás/törpe, amelynek a bal karjára vörös csillag, a jobb karjára horogkereszt van tetoválva.

A nagy *soha* nem akar kicsi lenni. – A kicsi *mindig* nagy akar lenni.

A festő minden képe *önarckép*, kivéve az *önarckép*.

Ego-transzparens. „*Jöjjön el az én országom! Legyen meg az én akaratom!*”

Perspektíva. kis dolgok *közélről* nagynak látszanak – a nagy dolgok *messziről* kicsinek látszanak.

Amit szeretünk, s amit gyűlölünk, azt mind-mind magunkban hordozzuk.

Születés: az *én* kiválása a Mindenből. Élet: az *én* keresése a Mindenben. Halál: az *én* feloldódása a Mindenben.

Honnan jön a *jövő* – hová tart a múlt – hol van a *jelen*???

Humángrammatika. Minden ember mindig *alany* és soha nem lehet *tárgy*.

Csak *egy* Egy van, de *sok* Sok van.

Az úgynevezett *valóság* csak egy speciális esete a *lehetőségeknek*.

Végtelenül egyszerű: a végtelen egyszerű, az egyszerű végtelen – ez egyszerűen végtelen...

